

Az élet értelme és forrása

Mit tanít a Biblia az életről? Nagyon egyszerű dolgot: az élet az élő Isten kezéből jön, és végül oda tér vissza.

☞ 4. oldal

Menj, szolgálj, szeress!

A tanítványi szolgálat mesterhármasa: menj, szolgálj, szeress. Ha egy is hiányozna közülük, nem lenne teljes a tanítványság.

☞ 5. oldal

A kórházi ágyaktól a szószékig

„Nem volt könnyű ez a szolgálat, mert nem tudtam, kihez megyek, mégis áldásos volt, mert tudtam, kivel érkezem.”

☞ 10. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2025. SZEPTEMBER • 36. évf. 17-18. szám • Ára 5 lej

Csillagpont: közösségben egymással és Krisztussal

Az idei Csillagpont Református Ifjúsági Találkozó különösen fontos témát állított a középpontba: a szorongással való megküzdést.

A fesztivál fő mondata, a „Lélegezz fel”, arra indított, hogy engedjük el a bennünk felgyülemlett feszültséget, álljunk meg, és találjunk vissza önmagunkhoz, egymáshoz és Istenhez.

A több ezer résztvevőt vonzó esemény nemcsak lelki feltöltődést kínált, hanem személyes találkozásokat is, összhangban a Csillagpont egyik fő üzenetével: „Életre szóló találkozások”. Az istenközpontú fesztiválon előadások, istentiszteletek, koncertek és különféle közösségi programok segítettek abban, hogy megtapasztaljuk: nem vagyunk egyedül a küzdelmeinkben, és van remény a nehézségekben.

A KRISZ is jelen volt a Lehetőségek piacán. Közvetlen, barátságos környezetben vártuk az érdeklődőket. A nálunk megálló frissítő limonádét vagy jegeskávét kaptak, s közben lehetőségük nyílt beszélgetésre, körölnézésre és egy kvízzjátékra is. A látogatók

matricát és szórólapot kaptak ajándékba, míg a vetélkedő nyertesei írószerrel vagy pohárral lettek gazdagabbak. Emellett az egyházkerületünkben kifejlesztett és az ifjúsági szervezetünkkel partnerségben kiadott Erupei társasjáték kipróbálására is volt lehetőség.

A KRISZ sátra nemcsak programhelyszíneként szolgált, hanem nyugodt találkozóhelyként is, ahol mindenki mosolyogva, nyitottan és felszabadultan tölthette az idejét. Jó volt megélni, hogy idegenek kedvesen beszélgetnek egymással, akár mélyebb témákról is, miközben a hit egészen természetesen szövődött bele ezekbe a pillanatokba. Egy kis bázis volt a sátrunk az egyházkerületünk-ből érkező közel 300 résztvevő, önkéntes és lelkipásztor számára. Az idei Csillagpont is emlékezetes marad (bár nekem ez volt az első), nem a hangzatos szavak vagy a programok sokasága miatt, hanem mert teret adott a csendnek, az őszinteségnek és annak, hogy végre önmagunk lehessünk Krisztusban.

DÉNES ZSELYKE, A KRISZ ÖNKÉNTES MUNKATÁRSA

Barnabás összeköt

„Barnabás azonban maga mellé vette (Saulust), elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton...” (ApCsel 9,27)

Egy ember, aki a többiekre is figyel. Ebben benne van a türelem és a szeretet, ami bennünket mint Krisztus követőit kell hogy jellemezzen. Vajon Saul észrevette ezeket a tulajdonságokat Barnabásban? Barnabás híd lett a bizalmatlan tanítványok és az újonnan megtért Saul között, mert bízott abban, hogy Isten munkája erősebb minden emberi kételynél.

Aki bizalomgerjesztő, aki ájtatos, akinek vannak ötletei, az előtt megnyitjuk a szívünket.

BIZALMATLANSÁG

A Jeruzsálemben levő gyülekezetben bizalmatlanság támadt Saul iránt. Saul a megtérése előtt üldözte a keresztyéneket, ezért bizalmatlanul fogadták a hírt, hogy a feltámadt Jézus Krisztus szolgálattal bízta meg őt. Azt híresztelték, hogy Saul Damaszkuszban arról tesz bizonyosságot, hogy Jézus Krisztus Isten Fia. Ezért a damaszkuszi zsidók meg akarták ölni, de a tanítványok éjjel egy kosárban lebocsátották a várfalon. De ki hitte ezt Jeruzsálemben? Sőt azt mondták: „Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözze a főpapok elé vigye őket?” (21. v). A gyülekezet tagjai féltek és bátoratlanok voltak, amikor Saul visszatért Jeruzsálembe.

(Folytatás a 2. oldalon)

www.facebook.com/harangszo

Barnabás összeköt

(Folytatás az 1. oldalról)

Saul Jézus követője lenne?!

Vajon nem egy ravasz csel ez?

Barnabás megszólal ebben a kritikus helyzetben. „Maga mellé vette”, vagyis pártfogásába vette Saul. Átérezte a helyzetét. Hallott arról, hogy megtért és az élő Jézus Krisztusról tesz bizonyosságot. Csodálatos az, hogy útközben, „amikor éppen Damaszkusz felé közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang... szól hozzá...” (ApCsel 9,3–4). Barnabás hitt a Saul megtérésében.

PÁRTFOGÁS

Barnabás pártfogásába vette Saul. Nem tudjuk, hogy ez hogyan történt. Vajon együtt tartózkodott Saul Barnabással egy ideig? Vajon ez segítette őt a fenyegetések közepette és oltalmat jelentett a teherhordozásban? Mindenképpen Isten Szentléleke munkálkodott Barnabásban. A Paraklétosz, a segítő, a vigasztaló, a tanácsadó, a pártfogó, a védőügyvéd.

Ő, a Szentlélek vezet minket Krisztushoz és egymáshoz, hogy egyek legyünk a segítségnyújtásban, a vigasztalásban, a tanácsadásban stb.

Lassan, de Isten lelke elmélyíti a Saul és a Krisztusban hívők közötti kapcsolatot. „Krisztus tudtomra adta, hogy a testvéri szeretet létezik az emberek véleménykülönbsége és a különféle meggyőződésük ellenére is.” (D. Bonhoeffer).

Saul pedig, akit Pálnak is hívnak, teljes volt Szentlélekkel. (ApCsel 13,9). Barnabás elkísérte őt az első missziói útjára, ám később elváltak útjaik. Ő kezdeményezte a kapcsolatukat, fontos tanácsadója volt Saulnak, és íme, most az Isten országába vezető úton eltávolodnak, elválnak egymástól.

Testvérek! Az Isten országa felé nem egyedül vándorolunk. Türelemmel és szeretettel tekintsünk egymásra e vándorúton, de ne felejtsük el arról, hogy amikor reájuk nézünk, mégis egyedül Jézus Krisztus legyen a legfontosabb, akit követnünk kell!

CSOMAY ÁRPÁD

Effata – Nyílj meg!

„És odavittek hozzá egy nehéz beszédű süketet, és kérték, hogy tegye rá a kezét. Erre félrevonta őt, külön a tömegtől, fülébe dugta az ujját, majd ujja köpve megérintette annak nyelvét. Azután az égre tekintve fohászkodott, és azt mondta neki: »Effata!«, azaz: »Nyílj meg!« És azonnal megnyílt a füle, megoldódott nyelvének köteléke, és értelmesen beszélt.” (Mk 7,32–35)

Ez az ige jól példázza, hogy minél kiszolgáltatottabb valaki, annál inkább közel jön hozzá az Úr. A kevély és magabiztos embertől azonban távol tartja magát az Isten.

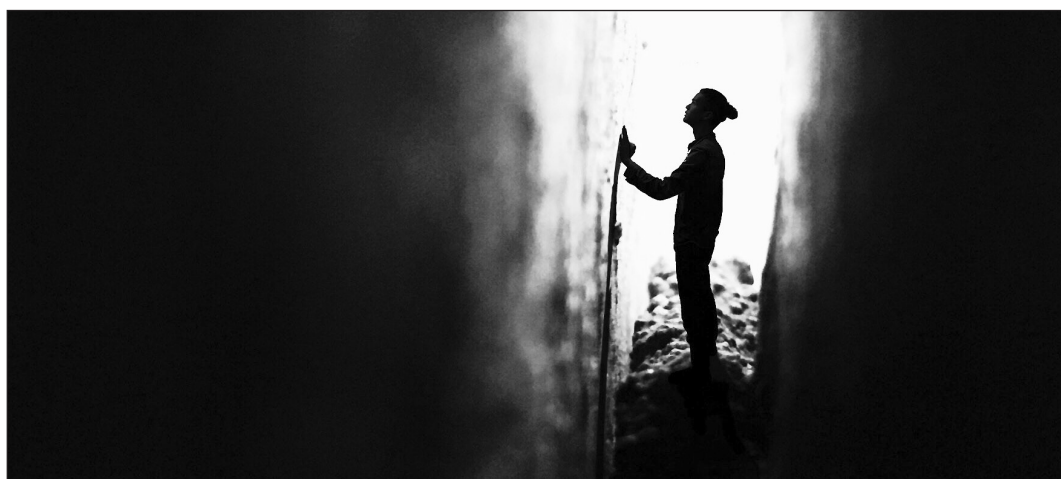
Keresztyén testvéreim! Az evangélista részletesen mutatja be a csodát. Egy dadogó süketnémát vittek Jézushoz, aki szinte egyáltalán nem tudott artikulálni. Jézus különbözőképpen gyógyít: valakit szavával, más érintésével, van, akit tömegben, van, akit félrevonva. Nem tudjuk, miért, de egy biztos: Ő mindig azt teszi, ami az ember számára legjobb.

Most Jézus félrevonta a beteget, hogy csak ők ketten legyenek. Így az bensőségebben élhette át a gyógyulást. Majd füléhez nyúlt és megérintette a nyelvét – szimbolikus jelek ezek, amelyek hitet ébresztenek és várakozást keltenek. Jézus mintha áttörné az akadályt, amely a hallást gátolta, hiszen a beszéd hiánya ebből fakadt.

Ezután az égre tekintett, és imádkozott: *Effata! Nyílj meg!* És a csoda megtörtént. Mintha ma is nekünk szólna: „Nyíljatok meg, szívek és lelkek! Vegyétek észre, hogy közeledik az Áldott Orvos, aki felemel!”

Jézus égre emelt tekintete az isteni segítség kérése volt. Megnyílt a süket füle, lehullott nyelvének bilincse, és értelmesen beszélt. Ez számunkra is üzenet: az Úr a hit útjára akar vezetni, és felkészít a csodavárásra. Higgyük el, ma is történnek csodák. Az Áldott Orvos nem késlekedik: jön, közeledik hozzánk, és erőt ad, gyógyulást, reménységet. Ámen.

KASZANICZKI CSONGOR

Isten téged keres

„Kerestem közöttük valakit, aki falat húzna, és odaállna elé a résre az országért, hogy ne pusztítsam el, de senkit sem találtam.” (Ez 22,30)

Nagy örömmel szoktuk fogadni Jézus szavait: „Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik.” (Mt 7,8) De mi van akkor, ha Isten keres, és nem talál? Ha ő kér, és neki nem adatik? Ha ő zörget, és nem nyitattik meg neki? Jó dolog a hitünk áldásával élni, mert szeretünk kérni, keresni és zörgetni. De ha megváltozik a felállás, és Isten fordul felénk, akkor készek vagyunk átadni magunkat neki, megnyitni előtte a szívünk? Ha Isten minket keres valamiért, készek vagyunk engedelmeskedni neki?

Mások életének nagy szakértői vagyunk, ezért könnyebben ítélkezünk fölöttük, mint

magunk fölött. Szomorú, hogy Isten nem talált a népe között egy embert, aki falat épített volna, és odaállt volna a résre az országért. A rés azért keletkezett, mert a nép minden elképzelhető bűnt elkövetett. Nem riadtak vissza a családon belüli erőszaktól, a hamis nyereszkeskedéstől, de még a szent dolgok beszennyezésétől sem. Isten ezt a megromlott kapcsolatot újjá akarta építeni, de hiába kereste a megfelelő embert, mert nem talált senkit. Az Atya szeretetének tanúsága az, hogy később Jézus Krisztus állt abba a részbe, amely életünk romlását okozta, és ezért örökké hálásak vagyunk. Vannak azonban kisebb részek is, amelyekhez nekünk kell odaállnunk. Ha az Úr ma téged keres, akkor lépj elé, hogy megtaláljon, és általa építsen, javítson, megtartsa! Ámen.

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Életrendtartás

„Én vagyok Ábrahám Istene és Izsák Istene és Jákób Istene.” (Mk 12,26)

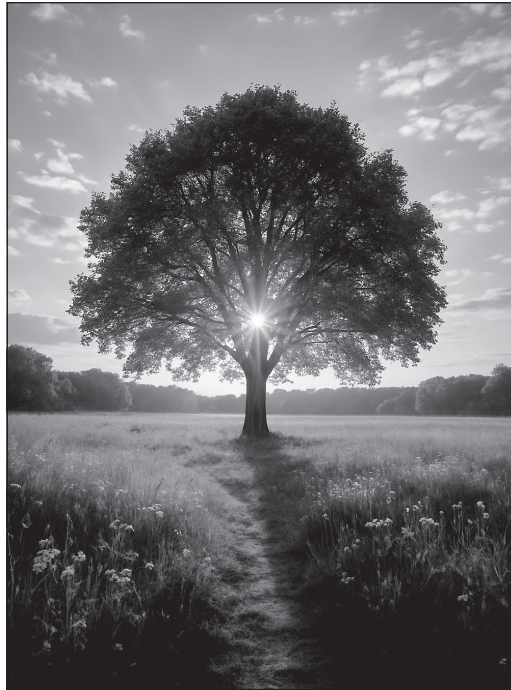
Nincs ember, aki ne kérdezte volna meg, hogy mért is él ezen a világon. A válasz rendkívül sokrétű és széles pászmán közelíthető meg, ezért elsődlegesen az alapokat kell tisztán látnunk. A teremtett ember Isten áldásával indul el jól meghatározott úton, amit persze az ember önhatalmúlag módosít, és gyakran bajba juttatja önmagát. Bár tudja, hogy Isten akaratából birtokolja az élet csodáját, azonban gondjai között – talán új perspektíva reményében – megkérdézi, mért is kaptam az életem.

A TEREMTŐ MUNKATÁRSAI

Isten emberindító áldásának utolsó kijelentése: „...hajtsátok uralmatok alá!”, mármint a földet. (1Móz 1,28) Miután az embert felhatalmazza önmaga fajfenntartására, felhatalmazza a föld feletti uralomra is, ami nem kizsákmányolást, hanem gondos ápolást jelent. Ápolni kell, amit Isten kezéből vesz az ember. A teremtés története ebből a nézőpontból tekintve Isten otthonteremtő munkája. Az ószövetségi leírás két szóval ismerteti ezt az isteni cselekedetet. Teremtett és alkotott. Isten teremtő munkája abból állt, hogy szétválasztotta az össze nem tartozókat, egyúttal a káoszt megszüntette. Az életnek szánt teret pedig alkalmassá tette az ember számára. Amikor körbenézünk a még megmaradt „érintetlen” természetben, föltekintünk az égre, akkor meg kell csodálnunk azt, amihez nem járultunk hozzá, mégis a mi ajándékunk. Munkatársai lehetünk a Teremtőnek, mert birtokán nemes és felelősségteljes feladatot kaptunk. Művelhetjük és őrizhetjük a gondozott kertet saját örömeinkre és gyönyörűségünkre. A teremtés otthon adó eseménye után nemcsak Isten szeretetét kell megcsodálni, hanem féltő szeretetét is meg kell hallani. Az uralom alá ,hajtás követelménye igen kemény kifejezés. Le kell győzni, hatalom alá kell kényszeríteni azt a földet, amely tehetetlen lenne az ember nélkül, mármint a Teremtő árnyékában alkotni vágyó ember nélkül. A föld gondozás nélkül elvadul, terméketlenné válik, kigyófészek lesz, haláltérre változik. Az Édenkert története fájdalmas bizonyíték az ember bűne miatt kialakult helyzetre tekintve, jelenünk pedig fokozza a siralmas állapot rettenetének szörnyűségét.

MIÉRT VAGYUNK AZ ÉLŐK SORÁBAN?

Természetesen Isten akaratának teljesítéséért, konok engedetlenségünk ellenére való szolgálatért. Szeretünk teremtőnek látszani, holott olykor az alkotás is nehezünkre esik. Csodákat várunk, de a tegnapiakat sem be-

csüljük. Azonban a magunkkal való folytonos küzdelemben a mulasztás gondatlansága az édenkerti illúziókat is beárnyékolja. Lelkünk mélyén dédelgetett álom, hátha visszahozható a friss levegő, a tiszta víz, a tavasz ismét nyárra készít, az ős nem kánikulával várja a telet. Ézsaiás még remélte: „Olyan-ná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az Úr kertje.” (Ézs 51,3) Hátha elterjed a szeretet, nemcsak szavakban, hanem a valóságban is, hátha az imago diaboli végleg lekopik az ember arcáról. Mi már csak Krisztus Jézus új teremtő csodájában bizakodhatunk. Minden kesergés ellenére. A félelemgerjesztők hamis viharjelzésére nekünk csakis egyetlen válaszunk lehet: egyedül Isten a mi oltalmunk! A keresztyén embernek az élete nem lehet más, mint hétköznapi liturgia, azaz állandó istentisztelet (szüntelen imádkozz). Ma már több kell, mint élettisztelet, mert e nemes gondolat statikus állapotából el kell jutnunk a szolgálat dinamizmusához. Ezért fontos a titokzatos égre nézés a szenvedő földünkről. Az eget együtt teremtette Isten a földdel. A határok közé szorított világot az ég felé megnyitotta. Ez a térbővítés nemcsak látványgerjesztő, hanem életbátorító is. Azért élünk, és ha Istennek tetszően, akkor azokkal leszünk, akik már nincsenek itt közöttünk, de ott vannak az örökön örökké élők között. Azért élünk, hogy az örök életre folytonosan készüljünk, hogy halálunk után rólunk is mint még mindig élőkről szóljanak.

Életünkkel felmutathatjuk azt az igazságot, amit a fent idézett ige folytatásaként olvashatunk Krisztus Jézus feltámadásról feljegyzett szavai nyomán: „Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké.” (Mk 12,27)

CSÚRY ISTVÁN

Urunk, fordulj hozzánk!

„Mindent szépen alkotott Isten a maga idejében.” (Préd 3,11)

Istenünk, mennyei Atyánk, te örökkévaló hajlékunk vagy, szabadító, megtartó Istenünk!

Köszönjük, hogy ha valóban kell, az egeken száguldasz segítségünkre, ahogy tetted ószövetségi néped életében, és ma is ugyanígy cselekszel. Dicsőítünk téged, Atyánk, az Úr Jézus Krisztus által.

Köszönjük, hogy az Úr Jézusban megláthatjuk kegyelmedet és szabadításodat. Urunk, imádunk téged teremtő hatalmadért. Kérünk, hogy a teremtett világ szépségében és csodáiban is felfedezhessünk téged. Köszönjük, Urunk, hogy ha rád tekintünk, valóban boldog nép lehetünk. És milyen boldogság vár ránk odaát, az új ég és új föld dicsőségében, az örök hazában, ha már most is tebenned lehetünk boldog nép.

Kérünk téged, hogy ha bármelyikünk szívében mégis keserűség lenne a mai napon valamilyen lelki teher miatt, add, Urunk, hogy megnyugodhasson velünk együtt, és felviduljon a szíve a te jelenlétedben, közelségedben.

Urunk, imádkozunk a megpróbáltatásokban lévőért: te áldd és őrizd őket. Atyánk, imádkozunk beteg testvéreinkért, akik a betegágyon gyógyulásra várnak; imádkozunk és hálát adunk meggyógyult testvéreinkért és mindenkiért. Urunk, te légy oltalmazója és védelmezője mindazoknak, akik szolgálatot végeznek!

Urunk Jézus, fordulj ma hozzánk, és Szentlelkedet töltsd ki reánk, hogy megértsük a te akaratodat, és szívünkbe zárjuk az igét. Ámen.

KASZANICZKI CSONGOR

Az élet értelme és forrása

Mit tanít a Biblia az életről? Nagyon egyszerű dolgot: az élet az élő Isten kezéből jön, és oda tér vissza. „A por visszatér a földbe, olyan lesz, mint volt, a lélek (egy másik fordítás szerint életető lehelet) pedig visszatér Istenhez, aki adta.” (Préd 12,7)

Azután jött a nagy felvilágosodás, és a modern ember azt mondta, az élet magától jött létre évmilliók alatt. De az igazság az, hogy az eddigi kísérletek csak az élet egyes építőköveit alkották meg, az életet nem. Mióta ismerjük a DNS és RNS titkát, azóta azt is tudjuk, hogy ezek információk halmazai. Ha ez így van, akkor ki írta a programot? Mert a számítógép vagy okostelefon programjai sem a véletlen művei. Majd jött az újabb „tudományos” felvetés, hogy egy üstökös vagy meteorit hozta a földre az életet. De oda honnan került? Tehát ma ott állunk, hogy több e dologban a kérdés, mint a válasz. De amit Isten mondott, az nem kell! Tipikus tinédzseri viselkedés a mai ember magatartása.

MIT TANÍT A BIBLIA AZ EMBERRŐL?

Isten fő műve, akiben az Úr gyönyörködött, akire rábízta ezt a bolygót s minden teremtményét: „Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. Úrrá tetted kezéd alkotásain, mindent a lába alá vetettél...” (Zsolt 8,4–7)

Az ember Isten gyermeke, s még ha engedetlen is, meg Isten ellensége is, akkor is a legértékesebb: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Majd jött a modern ember, és azt mondta, hogy az embert nem Isten teremtette, az evolúció hozta létre, a véletlen műve, egy okos majom, sőt már olyan elmélet is megjelent, hogy fejlődési zsákutca, vagy éppen korcsok vagyunk, s majd eljön a kor, amikor nálunk értelmesebb faj vagy fajok jönnek létre. Nagyon szép elmélet az evolúció, csak míg Darwinnál minden egyszerű volt, addig mára megjelent a genetika, meg a régészet, és felfedezéseik mindent összekavartak. Én még például úgy tanultam, hogy a Neander-völgyi ember az ősember egyik mellékága, zsákutcaja. Még félig majom volt, és kihalt, mire megjelent a Homo sapiens, a mai ember. Ám a genetika kiderítette, hogy a Homo sapiens

és a Neander-völgyi házassodtak egymással, hogy a Neander-völgyinek is volt hitvilága, művészete és eszközei, sőt az európai lakosság egy része ma is hordoz Neander-völgyi géneket. Na most akkor hogy is van ez? A lényeg: elvették Istent az élet képletéből, s ezzel elvették a kezdetet és a véget. Nem tudja az ember, honnan jön és hová megy. Jön a semmiből, a véletlenből, az állati világból, és tart a semmibe, a sötét halálba. És csodálkozunk, hogy annyi depressziós ember van, kiégett fiatal, meg hogy annyi ember érzi értelmetlennek az életét! Hiszen elvették az élet értelmét tőlük.

A nyári vakációs bibliahéten Mózes volt a főszereplő, s már az első napon azt tanul-

tuk meg a gyerekekkel, hogy Istennek terve volt Mózesrel, és vigyázott rá. S az volt a fő üzenet, hogy Istennek veled is terve van, és rád is vigyáz. Milyen szép üzenet, s mennyire fontos a mai világban már a gyerekkorban elmondani, hogy nem céltalan a te életed, Istennek terve van veled. Veled, aki szürke égérnek érzed magad, egynek a sok közül a futószalagon. Erre azt mondja Isten, hogy te fontos vagy, tervem van veled!

MIT MOND A BIBLIA AZ ÉLETRŐL?

Az élet Isten ajándéka számodra, nagyon is tudatosan kaptad, hogy kamatoztasd, mert terve van veled, s az Ő tervében még az egy is, a legkisebb is fontos szerepet kap. Ki vagy te? Te vagy a teremtés koronája, a földi paradicsom őre. „Fogta tehát az Úristen az embert, és elhelyezte az Éden kertjében, hogy művelje és őrizze azt.” (1Móz 2,15). Nem véletlenül vagy itt, hanem célja van életednek. Isten kezéből az Isten kezébe tart életed. Fontos vagy: „Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztaiban, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja?” (Lk 15,4) Életednek van oka és alapja, és van célja is. Isten azt

akarja, hogy vele légy: „Aki győz, örökölni fogja mindezt, és Istene leszek annak, az pedig fiam lesz.” (Jel 21,7) Mint mennyei Atya a maga házába akarja gyűjteni az övéit, maga körül akarja tudni. Nem így tesz a földi apa is?

MIT KÍNÁL A VILÁG?

A te életed a semmiből lett véletlenül, nincs célja, és nem sok az értelme. Nem vagy több egy állatnál, és életed végén a semmibe hullsz, mint ahogy a középkorban hitték, hogy a világ végén a hajók leesnek. A legjobb, amit tehetsz, hogy élj a mának (carpe diem), élvezd a pillanatot, mert ki tudja, mit hoz a holnap.

Ma, amikor a reklámok világában élünk, íme, itt van két „termék” reklámja! Te melyiket választanád? Ha még hitetlen vagy kereső ember lennék is, de gondolkodó is egyben, és így elem adnák e két lehetőséget, hát nem a világit választanám, az biztos.

Egy istentagadó ember mondta nekem, mikor megérintette a halál szele, hogy egész életében sportolt, nem ivott, nem dohányzott, keményen dolgozott és gyűjtött, mindezek ellenére egy szempillantás alatt mindent majdnem elveszített. Hát mi értelme ennek az életnek? – kérdezte. Isten nélkül szerintem sem sok, Vele viszont lehet teljes életet élni.

ISTEN AZ ÉLET FORRÁSA

Isten az embert a Vele való közösségbe teremtette, Vele van ÉLET, mert Ő az élet forrása. Csodálatosan beszél erről az első zsoltár: Istennel folyóvíz mellé ültetett fa az ember, Isten nélkül száraz pelyva, amit elfúj a szél. De a mi Urunk is nagyon találó képet használ a különbség érzékeltetésére, mikor azt mondja, hogy Istennel olyan, mint vessző a tőkén, nélküle, mint vessző a szőlőtőke nélkül. Él még az is egy darabig, vagyis inkább sínylődik, de végül kiszárad és tűzre vetik.

Az Isten nélkül maradó ember a legfontosabbat veszíti el: az élet forrását, az élet tőkét. „Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.” (Zsolt 36,10) És ezt a forrást ingyen kínálják, csak el kell fogadni: „Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.” (Jel 21,6) Egy matricán olvastam: Ha nem érzed magad közel Istenhez, tippelj, ki ment arrébb. Talán érdemes lenne egyet visszább lépni, Isten felé oldalazni, míg nem késő!

Menj, szolgálj, szeress!

A szolgálatok öröme a hétköznapiakban

Sokan az olvasók közül álltatok már szülőként vagy keresztszülőként az úrasztala előtt, ahol megfogadtátok, hogy a kisgyermeket úgy fogjátok nevelni és neveltetni, hogyha felnőtt, majd ő is vallást tehessen a hitéről. Ott, abban a pillanatban talán kevesen gondolunk bele abba, mit is jelenthet ez a fogadalom, ez az ígélet. Majd, ha nagyobb lesz, elhozom újra templomba? Vagy amikor iskolás lesz, elhozom vallásórára? Amikor eljön az ideje, elküldöm kátéórára? Mit jelent tanítvánnyá nevelni?

BÓJÁK A NEVELÉS ÚTJÁN

Sok olyan ügyességi játék van a gyerekek részére, amelyben bóják között egyensúlyozva kell teljesíteni a pályát. Gondolj csak arra, amikor kanálban tojást kell vinni, vigyázva, hogy ki ne essen, és közben még ezeket az akadályokat is kerülni kell. Vagy amikor egy-egy bója elérése a részfeladat teljesítését jelenti. Ha azt elérem, közelebb vagyok a győzelemhez! Csak addig bírja ki a tojás, a csapattárs, addig bírjam ki én magam is.

A fogantatás pillanatában elkezdődő, egész életre szóló szolgálat útján számos ilyen bója van. Amiket az előbb felsoroltam (keresztelés, vallásóra, kátéóra, konfirmáció, de folytathatnám: ballagás, esküvő, élet), azok mind ilyen bóják. Teljesítendő vagy teljesített részfeladatok. De talán nem is egy-egy ilyen ünnepi pillanat elérése az igazán nehéz, hanem az addig megtett út. Amíg ott egyensúlyozol a tojással a kezeden. Amíg lavírozol egyik élethelyzettől a másikig, amikor a hétköznapiakban is szeretnéd teljesíteni a vállalt kötelezettséget, amikor vasárnapról vasárnapig, a keresztelés pillanatától az első vallásóráig, vagy a következő templomlátogatásig is, hű akarsz maradni ahhoz, amit fogadtál. Talán ez a nehezebb.

NYARALÁS ALATT IS TANÍTVÁNY?

Kellemes meglepetésben volt részem tavaly és idén is a nyári szabadság alatt. A vasárnap mindenütt vasárnap, így mindig felkeressük a helyi templomot. Már messziről hallatszott a harangszó, és ahogy közeledtünk, kellemes meglepetésként ért, hogy sokan igyekeznek még abba az irányba. Fiatalok, idősek, kisgyermekes szülők. A templom mellett is, kétoldalt, székek voltak elhelyezve, de mire megérkeztünk, már azokon sem volt hely. Nem volt templombúcsú, nem volt semmilyen ünnep, az egyszerű kis falusi katolikus plébániatemplom azért telt meg, mert vasárnap volt sok más turista életében is. Több száz ember gyűlt össze. Nem értettük

a nyelvet, érdekes volt úgy elcsendesedni, úgy végighallgatni, hogy elvonatkoztatassunk a nyelvtől, csak az érzések szintjén, a belső csendben éljük meg, ami történik. És szívmelegető volt megtapasztalni, hogy nem azért vannak ott az emberek, mert egy felkapott, sokat látogatott turisztikai célpont ad helyet az istentiszteletnek, mert hétköznapi alig járt arra valaki a helybelieken kívül. Azért jöttek, mert vasárnap volt, mert otthon is templomban lettek volna. Nagyon sok kisgyermekes szülő volt ott. Akik a nyaraláson is felébresztették a gyereket, aki még alhatott volna. És elkészítették, és elvitték templomba, pedig a strandra is mehettek volna. És végigülték az egy órát, mert valahogy ott is fontos volt a jelenlét. Jelen lenni nemcsak a kikapcsolódásban, de jelen lenni Isten közelében is. Megtapasztalni, hogy nem lehet a hitet otthon hagyni, az otthoni templomban, de az jelen van veled a nyaraláson is. Biztos vagyok benne, hogy mise után mindenki hazament, és hóna alá kapta a napozóágyat, kézbe vette a homokozószettet, és elindult a partra. De másként kezdődött a nap. Ott is Istennel.

HÉTKÖZNAPOK SZOLGÁLATA

Ötödik éve szervezünk gyülekezeti tábort. Egyre olajozottabb, évről évre jobban látjuk, tudjuk, mit hogyan lehet jobban szervezni, vásárolni, főzni. És évről évre többen csatlakoznak a szervezéshez is. Gyülekezeti tagok, akik úgy időzítik a szabadságot, hogy az az egy hét ezzel teljen. Nem pihenéssel, lazulással, hanem főzéssel, takarítással, gyermekfelügyelettel, mindennel, amivel egy tábor együtt jár.

És tényleg azzal telik, amiről a cím is beszél: hétköznapi szolgálattal. Hétfőtől szombatig tartó szolgálattal. Mondhatni, huszonnégy órás szolgálattal, hisz ha éjjel hiányzik a szülő, akkor éjjel kell vigasztalni. Ha lefekvés után történik valami, ugyanúgy kell ugrani, mint nappal. Kívülről gyülekezeti tábornak látszik. Belülről valami egészen más. Benne élve, mozogva, dobogva annak megtapasztalása, mit jelent aktívan szolgálni úgy, hogy közben nem ez minden gondolatod, hogy „én most szolgállok”, csak végzed,

mert ezért vagy itt. Végzed úgy, hogy közben ezt nevezik úgy: szabadság vagy pihenés. És nem fáradsz el. A gyerekek részéről tábornak látszik. Úgy is élük meg. Rövid távon tényleg az. De hosszú távon olyan minta, ami, hiszem, beléjük ivódik, természetes lesz majd egy idő után számukra is a szolgálat.

És egyszer talán majd ők lesznek azok, akik úgy tervezik a nyári szabadságukat, hogy az épp a gyülekezeti tábor idején legyen.

MENJ, SZOLGÁLIJ, SZERESS!

Idén második éve, hogy a tábor résztvevőinek, segítőinek, támogatóinak készítünk egy pólót. Egyfajta egyenruha ez, s hatalmas öröm látni tábortól táborig a gyülekezeti tagokon. Volt olyan konfirmáló, aki minden vasárnapi öltözetébe beépítette, nagyon kreatívan. És sokan elhozták magukkal idén a tavalyi pólót is. Nevettek is, még pár év, és egész héten táboros pólóban lehetünk, nem is kell majd mást csomagolni.

Az idei póló felirata: Go, Serve, Love. Vagyis: menj, szolgálj, szeress. A tanítvánnyai szolgálat mesterhármasa. Ha egy is hiányozna közülük, nem lenne teljes a tanítványság. Mert el kell menni, el kell indulni. Ahogyan Jézus mondja a tanítványoknak: elmenve. Nem a Genezáret-tó partján a halászhajóban maradván, nem a megszokottat választva, hanem elindulva. És szolgálva – nem akár-hogyan, de diakónusként –, az asztal körül szolgáló rabszolgaként. És szeretve, mert ez az új parancsolat. Ezt érzem azokban, akik elindultak Szaládról, Magyarországról, Londonból csak azért, hogy itt lehessenek és szolgálhassanak. Ezt érzem a gyerekekben, akik versenyeznek, ki legyen aznap a konyhás. A szülőkből, támogatókból, akik naponta kérdezik: van-e szükség valamire, hozzunk-e valamit? Akik számára már természetes, hogy lesz tábor, és már tavasszal szólnak: számíthatsz ránk! És ha véget ér a tábor, és leszállunk a buszról, kipakoljuk a csomagokat, a feladat megmarad: menj, szolgálj, szeress. Tábortól táborig. Otthontól a nyaralásig. Mindig.

Gyülekezeti közösség

Kedves olvasó! Ismét egy érdekes kérdést fogunk körüljárni, keressük a saját válaszainkat, feszegetni fogunk néhány határt is, felvetünk pár problémát, feldobunk pár labdát is, és lássuk, elkapja-e valaki. Azt a témát járjuk körül, hogy mire jó a gyülekezeti közösség.

Mielőtt hozzákezdenénk, megkérdezem: elgondolkodtunk-e már azon, hogy egyáltalán mi a gyülekezet, vagy ha Jézus megnézné a gyülekezeteinket, olyannak látná-e, ahogyan ő elképzel egy hitbeli közösséget? Gyülekezetnek nevezzük az összes megkeresztelt egyháztagot, aki a településen él? Vagy azok összességét nevezzük gyülekezetnek, akik aktívan részt vesznek az egyházi életben: templomba járnak, bibliaórákon is megjelennek, gyerekeiket elküldik vallásórára stb.?

Csak akkor tudunk válaszolni a fenti kérdésekre, ha először szétválasztjuk a kettőt. Tudom, tudom, akik nem járnak templomba, azzal védekeznek, hogy ők otthon imádkoznak. Viszont akik így „csak” otthon imádkoznak, azok rendszerint bibliaórai közösségbe sem járnak el, és semmilyen szolgáltatásban nem vesznek részt. Ők a gyülekezet részének érzik magukat, de az aktív mag nem érzékeli a jelenlétüket, ők a „láthatatlan” gyülekezet, akiket csak Isten lát, a mi emberi szemünk sajnos nem.

Ha már így különválasztottuk a kettőt, akkor egyszerűen külön-külön keressük a kérdéseinkre a választ.

SZOLGÁLTATÓ GYÜLEKEZET?

Ugyanis a „láthatatlan” tagok számára a gyülekezet rendszerint csupán egy szolgáltató, mint például az ételfutár vagy gyorsfutár cégek. Számukra a gyülekezet általában akkor létezik, amikor valamiben szükségük van rá vagy a lelkipásztorra. Például amikor valaki meghal a családban, és el kell temetni. Ilyenkor szükség van a szolgálatra, és előfordul, hogy a gyülekezet is kellene a háttérben. Egy lelkipásztor mesélte, hogy temetés alkalmával, ahol viszonylag kevesen vettek részt, a család hiányolta a gyülekezet jelenlétét és méltatlankodott, hogy bezzeg az egy héttel azelőtti temetésen milyen sokan voltak. A lelkipásztor halkan megjegyezte, hogy az egy héttel azelőtt elhunyt férfi családja korábban sok temetésen vett részt, és így az ő családját valójában megtisztelték a résztvevők, s viszonozták a korábbi jelenléteket.

Ugyanígy mehetünk végig különböző eseményeken. A templomba nem, vagy csak ritkán járóknak a gyülekezetre szükségük van ünnepnapokon, ugyanis a karácsonyi „feeling” (érzés) elmaradhatatlan kísérője a templomi istentisztelet; szükségük van rá keresztelekor, konfirmációkor és esetleg esküvőkor. Van fiatal pár, aki a templomi esküvőt

tartja az igazának, nem a polgárit. Van, aki számára a templomi esküvő azért kell, mert a legjobb fehér ruhás fotókat a templomban lehet elkészíteni.

Az is előfordul, hogy ez megváltozik, és valaki számára egyszer csak fontos lesz a gyülekezet, holott előtte nem volt az.

Nem azt mondom, hogy aki nem jár istentiszteletre, vagy nem él aktív gyülekezeti életet, annak nem lehet, vagy nincs hite, hanem azt, hogy annak a számára a hit különválik a gyülekezettől, és a gyülekezet csupán szolgáltatói szerepet tölt be az életében.

A GYÜLEKEZET ÉLŐ KÖZÖSSÉG

Most pedig nézzük meg, valójában mire jó a gyülekezeti közösség, vagy inkább azt, hogy mire való a gyülekezeti közösség. Elmondom, szerintem hogyan kellene működnie, s mindenki levonhatja a következtetést, hogy ehhez képest a sajátja milyen.

A gyülekezetet egyének alkotják. Jézus azt hagyta meg a tanítványainak, hogy tegyenek tanítvánnyá mindenkit. A tanítvány feladata pedig az, hogy kövesse mesterét, tanuljon tőle, és vegye át a mester értékrendjét. Ennek alapján a gyülekezet egy élő „test”, amelyben mindenkinek megvan a maga feladata. Így a gyülekezet már nem egy szolgáltató egység, hanem egy közösség, ahova jó tartozni, akikkel hasonló az értékrend, akik mindannyian Isten gyermekeinek vallják magukat.

Ha így nézünk a gyülekezetre, akkor elmondhatjuk, hogy először is ez a közösség Isten oltalma alatt áll, mert Istenben hisz, őt követi, és tanulja a szerinte való életet. (Itt már rögtön vitába is szállnék a „láthatatlan” tagokkal, ugyanis a tanítványi életet a legjobban az istentiszteleti közösségben lehet tanulni.)

A gyülekezet egy élő „test”, ami azt jelenti, hogy nemcsak kapni akar az ember, hanem adni is. Van egy alapérzése annak, aki egy gyülekezethez tartozik, mégpedig az, hogy nincs egyedül. Nemcsak azért, mert Is-

ten vele van, hanem azért is, mert van közösség is, ahová tartozik, akiknek fontos, akik, ha kell, segítik, vigasztalják, meglátogatják, akikkel találkozhat vasárnaponként, elbeszélgethet, kiöntheti a szívét. Hiszen tudjuk: mi vagyunk Isten szája, keze, lába a földön, általunk visz végbe sok mindent.

Nem tudom, volt-e már valaki nagyvárosban egyedül, és érezte-e már azt, amit én. Miközben rengeteg ember megy el mellette, valójában senki sincs, akit megszólíthatna, akivel két mondatot beszélhetne, vagy aki csak ráköszönne.

CSALÁDI ÖSSZETARTÁS

Tehát a gyülekezet akkor működik jól, ha olyan, mint egy család. Mondjuk, egy jó családra gondoltam, amelyben odafigyelnek egymásra az emberek.

Viszont az is fontos, hogy mindennek oda-vissza kell áramolnia, vagyis ha szeretek kapni, adni is szeretnem kell, és ugye most nem pénzről beszélünk, hanem hiterősítésről, segítségéről, akár látogatásról betegség esetén, vigasztalásról, szeretetről vagy szolgálatról egy-egy gyülekezeti rendezvény alkalmából.

Másfelől a gyülekezetnek van egy küldetése is: Krisztust képviselni a világban. Vagyis szolgálata egyrészt példamutatás, másrészt misszió: minél több embert Istenhez vezetni. Ezeknek egyike sem könnyű, ugyanis gyarló emberek vagyunk, akik hibázunk, tévedünk is időnként. Ráadásul a körülöttünk levő világ eléggé letérőben van a hit és az erkölcs útjáról, így hamar félre lehet siklani úgy, hogy nem is követünk el nagy dolgot, de mégsem a Szentírás értékrendje szerint járunk el.

Nos, kérdésre kerestük a választ, én a saját válaszomat, de bízom benne, hogy ön, kedves olvasó, szintén megtalálja a saját válaszát. És nemcsak a saját válaszát, hanem a saját gyülekezetét is, ahol betölti azt a küldetést, amit Isten bízott önre.

Hogyan neveljük az Isten által ránk bízott gyermekeket?

Vizsgáljuk meg Isten ígéje alapján, hogyan neveljük gyermekeinket Isten akarata szerint. „Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyellemmel és intéssel.” (Ef 6,4)

„NEVELJÉTEK AZ ÚR TANÍTÁSA SZERINT”

A nevelés olyan, mint a fiatal gyümölcsfáknál a metszés. Kevés, hogy a táplálékot odahordjuk a fa tövéhez, fiatal korában kell kialakítani a koronáját, és fiatal korában kell különösen ügyelni arra, hogy irányítsuk a növekedését. Most kell kialakítani azt a termőfelületet, amiről később majd lehet szüretelni. A metszés egyik célja az, hogy a fát, amely nőne vadul, visszaszorítom. Azért vágom le az egyik-másik ágát, vagy vágok le a hosszából, mert ez a visszaszorított erő kijön majd az ágak oldalán termőrügyek formájában. Magától csak nőne, és hol lenne rajta gyümölcs, hol nem. A metszés azt jelenti: úgy irányítom, hogy majd teremjen.

Ugyanezt tanítja nekünk Isten ígéje a nevelésről. Viszont ezt elsősorban az édesapák feladatává teszi, az édesapák szép feladatává. Pici korukban a legtöbb időt az édesanya tölti a gyermekkel, ő táplálja, gondozza. Ámde a nevelés sokkal több, mint a gyermek etetése és öltöztetése. A nevelés az egész személyiségére kihat, és az egész jövőjét meghatározza. A nevelés nem azt jelenti, hogy az édesapa időnként megszidja a gyermekét, vagy naponta nógatja, hogy tanuljon. Ezzel csak ingerli és felbosszantja. Hanem azt jelenti, hogy igyekszik megadni a gyermeknek a testi mellett azt a lelki segítséget is, amire éppen szüksége van. Ehhez viszont ismernie kell a gyermekét, követni őt a fejlődésben, és szeretni. Időt kell tölteni vele.

Ne felejtjük el, hogy a szülő mindennel nevel, akkor is, amikor nem is gondolja, és akkor is, amikor nem is szeretné. A puszt

létével, magatartásával, hangszólyaival, arc kifejezésével. Nemcsak azzal, amit mond, hanem azzal is, ahogy viselkedik. Ez vonatkozik a gyermekekkel foglalkozó gyülekezeti előjárókra és tanítókra és az óvodai, iskolai pedagógusokra is. Ezért is fontos, hogy növekedjen bennünk Krisztus, a mi szüleinktől örökölt hiábavaló természetünk pedig legyen egyre kisebb, és szoruljon háttérbe. Csakugyan az történik minden nevelésben, hogy tanultva tanítunk, formálódva formálunk. Krisztus iskolájában alázatosan nevelődve válunk egyre alkalmasabbakká arra, hogy mi is neveljük azokat, akikért felelősekké tett minket az Úr.

„NEVELJÉTEK... FEGYELEMMEL ÉS INTÉSEL”

Az a kifejezés, hogy „az Úr tanítása szerint” (Ef 6,4), azt is világossá teszi, hogy nem a magunk feje szerint, vagy az éppen uralkodó divatnak engedve neveljük a gyermekeinket, hanem Jézus tanítása szerint „fegyellemmel és intéssel.” (Ef 6,4) Mit jelent ez a gyakorlatban?

Két sokatmondó kifejezés ez. Az előbbi valóban a fegyelmet, a fegyelmezést, a fenyítést jelenti. A második pedig biztatást, elismerést, dicséretet jelent. Tehát szükség szerint fenyítsük vagy biztassuk gyermekeinket.

„NEVELJÉTEK... FEGYELEMMEL”

Ahogy a folyó gátak között, mederben folyik, s még a hatalmas óceánnak is van partja, ugyanúgy mindannyiunk életének vannak a Szentírás által megszabott határai. Fegyelmezéssel nevelni egyebek mellett azt jelenti, hogy megtanítjuk a gyermeket a határaitra, és arra, milyen következményekkel jár, ha azokat átlépi. Meg kell tanítani, hogy uralkodjon az indulatain, az ösztönein, a vágyain, az igényein, az érzelmein.

A fegyelmezés azt is jelenti, hogy természetessé kell tenni a számára, hogy nemcsak

jogai vannak, hanem kötelességei is. Csak az emlegetheti a jogait, aki teljesítette a kötelességeit.

Fegyelmezni azt is jelenti, hogy sok mindentől óvnunk kell, esetleg tiltani is. Sok mindenre figyelmeztetni kell, esetleg fenyegetni is. Fel kell hívni a figyelmét a reá jellemző hibákra, tévedésekre, amikből változnia kell. E nélkül fegyelmezetlen és fegyelmezhetetlen felnőtté válnak, akik nagy gondot jelentenek a társadalomnak, és sok felesleges kiadást azoknak, akik nem ilyenek.

„NEVELJÉTEK... INTÉSEL”

A gyermekeinknek sok biztatásra, elismerésre és dicséretre is szükségük van. Arra, hogy a lelkükre beszéljünk, és meggyőzzük őket arról, mi a jó nekik. Nemcsak pillanatnyilag, hanem hosszú távon is. Mert ami pillanatnyilag kellemetlen, az lehet hosszú távon nagyon hasznos. A biztatás azt is jelenti, hogy engedjük őket hibázni, azután pedig együtt törekszünk a hibák kijavítására. S ahogy nőnek, egyre nagyobb szabadságot engedünk nekik, mert így válnak önálló, felelős, döntésképes, teherbíró felnőttekké.

Természetesen a fenyítésnek és a biztatásnak az aránya és formája változik a gyermekek életkorával. A négyévesnek egyszerűen a fejére húzom a sapkát, amikor hideg van. Ha nem akarja, akkor meggyőzőm azzal, hogy a Mikulásnak is van sapkája. A tizenkét évesnek már nem mondom ilyeneket, de figyelmeztetem, hogy kint hideg van. A húszévesnél pedig tudomásul veszem, ha sapka nélkül megy el. Nem értek vele egyet, hogy mínusz tíz fokban miért nem lehet felvenni, és valószínűleg meg is fizeti majd az árát, de akkor már nem szólok bele. Ellenkező esetben oda juthatunk – és ez megtörtént eset –, hogy egy kilencvenhárom éves dédmama kikiabál a szobából a hetvenéves fiának, mielőtt az elmenne otthonról: Pistike, vettél fel sálát? Hát ez nem növeli a bácsi tekintélyét előttünk.

Ha egy anyuka a felnövő gyermekének minden lépését figyeli, örökké a sarkában van, mindent szóvá tesz, mindent észrevesz, mindent meghatároz, ha az apja soha nem dicséri meg, és mindenben talál valami hibát, ha a gyermek sose veheti fel magától azt, amit szeretne, soha sem ehét azt, amit megkíván, nem mehet el oda, ahova vágyik, akkor nemcsak hogy nem érzi otthon magát, hanem bekövetkezik az, amitől óv minket az ige: elkésérítjük és haragra ingereljük a gyermeket, és megakadályozzuk abban, hogy önálló felnőtté váljon. Márpedig a nevelés célja, hogy előbb-utóbb feleslegessé váljunk. Hogy egyedül is tudják csinálni, esetleg jobban, mint ahogy tőlünk látták. Ezért segíteni kell, hogy önállóságra jussanak még azelőtt, hogy anyagilag is függetlenné válnának tőlünk.

SZILÁGYI ALEXANDRA: Eszközzé

(Folytatás az előző lapszámból)

Tartós eredményeket nem csodadiéták, kapszulák hoznak, hanem a hétköznapi szokásaink megváltoztatása, mondja Szilágyi Alexandra, aki őszintén vall arról, hogyan lett túlsúlyos, önbizalom-hiányos fiatal, majd évek múltán hogyan találta meg az egészséges életmódhoz vezető utat. Ma már fitness- és személyi edzőként segít azoknak, akik vissza akarják nyerni nőiességüket, és újra jól akarják érezni magukat a bőrükben. Beszélgetésünk második, befejező része.

– Bizonyára jólesett volna megosztani másokkal is a kitartásod első sikereit.

– Igen. De úgy döntöttem, hogy inkább magamban tartom a céljaimat, és megengedem, hogy majd az eredményeim beszéljenek helyettem. 2025 márciusában sikeresen államvizsgáztam a Magyar Testnevelési és Sporttudományi Egyetemen. Ez volt az a pillanat, amikor azt mondtam: sikerült. Készen állok arra, hogy újra beengedjek embereket az életembe. Sokan meglepődtek, néhányan meg is haragudtak, amiért nem vontam be őket. Nem tudom, mi sokkolta jobban az embereket: a fogyásom vagy az, hogy még egy jeles államvizsgát is letettem. Mindenesetre a legtöbben inspirálónak találták az utamat. Hogy mindezt csendben csináltam végig, két munkahely mellett, miközben kitartóan edzettem és tanultam. Hiszem, hogy az embereknek valódi, hús-vér példákra van szükségük, nem egy tökéletes szelfire. A dokumentált utam rengeteg kezdőnek és újrakezdőnek adhat erőt és inspirációt. Én pedig boldog vagyok, hogy azzal, hogy a sarkamra álltam, nemcsak a saját életemet tudtam megváltoztatni, hanem talán másokét is: segíthetek megszakítani olyan körforgásokat, amelyeknek én is áldozata voltam. A lelkem egy része örökre az a kislány marad, aki valaha voltam: a duci, önbizalom-hiányos kislány. Pontosan tudom, hogy azoknak, akik csak most kezdik a változást, nem lenézésre, hanem segítő kezekre van szükségük. Aki nem járt hasonló cipőben, nem is tudja, milyen nehéz felállni a padlóról. Boldog vagyok, hogy szakemberként, de mindennekelőtt emberként tudok segíteni azoknak, akik keresik az utat az elcsendesüléshez és az önmagukhoz való újrakapcsolódáshoz.

– Egyébként sok ruhát kellett kidobnod? Mert gondolom, a ruhatárad alaposan átalakult.

– Semmit sem dobtam ki! Igaz, szinte az egész ruhatáramat le kellett cserélnem, de a régi darabokat gondosan eltettem. A tárolóban most rengeteg zsák ruha sorakozik, köztük olyanok is, amelyeket alig viseltem.

Volt egy időszak, amikor gyorsan olvadtak le rólam a kilók, és mire eljutottam volna oda, hogy hordjam ezeket a ruhákat, már lötyögtek rajtam. Most nagyon élvezem az új ruhatáramat és az új, frissebb darabokat, amiket végre viselhetek. De nem akartam egyszerűen kidobni a régi, már nem használt ruháimat. Az a tervem, hogy az egész gyűjteményt egy szeretetszolgáltatnak adom át, hogy eljuthassanak olyan nehezebb körülmények között élő nőkhez, akik valóban hasznát tudják venni ezeknek a holmiknak.

– Milyen volt a környezeted visszajelzése az új Alexa láttán? Mit tapasztaltál, miután leadtad a súlyfeleslegedet és sudár leányként kiléptél az utcára?

– A változásomra érkezett visszajelzések 99 százaléka pozitív volt. Rengetegen gratuláltak, sokan kérdezték, hogyan csináltam, mi a titkom. Sokan vártak valami kézzelfogható, „társadalmilag elfogadott” magyarázatot, például egy betegséget vagy valami sorscsapást, ami kikényszerítette a változást. Ez is érthető, hiszen az ilyen történeteket a társadalom sokkal könnyebben befogadja, mint azt, hogy valaki csak úgy, még időben, megelőzőként, önmagáért hoz döntéseket. Hogy valaki nem várja meg, míg a túlsúly már az egészségét is veszélyezteti, hanem egyszerűen felismeri, hogy itt az idő változtatni. Amikor azt válaszoltam, hogy a titkom a kitartás és az elkötelezettség volt, sokan csalódottan néztek rám, mintha valami különleges, titkos módszert reméltek volna. Pedig nincs varázslat. Csak az a döntés, hogy minden nap, újra és újra, vállalom önmagamért a felelősséget. A legmegdöbbentőbb élményem az volt, ahogy az emberek viselkedése megváltozott velem szemben. Sokkal kedvesebbek lettek, és bár ez jóleső érzés, egyben szomorú is,

mert rávilágít arra, mennyire felszínes tud lenni a mai társadalom. A külső alapján ítélünk. Valamiért csak akkor válik értékessé az ember jelenléte, amikor „jól néz ki”, mintha a belső értékek nem számítanának addig, míg nem illenek egy kívülről elvárt képbe. Az is rengeteget adott, hogy inspirációvá is váltam mások számára. Egyre többen írtak nekem, kérdeztek, segítséget kértek. Éreztem, hogy az utam nemcsak rólam szól már, és ez elképesztően motiváló. Mert nem csak egy testet formáltam át. Az egész életem új irányt vett. Régen minden egyes lépés olyan volt, mintha egy hatalmas vasmacskát próbálnék kiemelni a vízből. Most viszont úgy érzem, mintha a felhőkön járnék. Könnyebb lett minden, nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is. Természetesen jó érzés, hogy tetszik, amit a tükörben látok. De az igazi nyereség nem ez. Hanem az, hogy már nem okoz gondot egy dombra felsétálni. Hogy tudok futkározni a kutyusommal, és nem fáradok ki két perc után. Hogy nem esem kétségbe, ha utol kell érni a buszt. Hogy gond nélkül le tudok hajolni, és be tudom kötni a cipőfűzőmet. Lehet, hogy ezek apróságnak tűnnek valaki számára, aki soha nem élt túlsúllyal. De azok, akik tudják, milyen érzés már attól zihálni, hogy az ember felöltözik reggel, pontosan értik, mennyit jelentenek ezek az apró győzelmek.

– Egy kutatás szerint a segítő szolgáltatást végzők és az értelmiségiek között kiugróan magas a különféle életvezetési problémákkal küzdő lelkészek aránya. A kiégés, stressz, elhízás, alvásprobléma elsősorban hivatásunk mellékhatásaként van jelen az életünkben. Vagyis miközben lelki megújulásról prédikálunk, a test karbantartását gyakran szem elől tévesztjük. Járay Márton teológus, lel-

válhattam mások épülésében (2.)

kigondozó arra hívja fel a figyelmet, hogy a mozgás a lelki életre is jótékony hatással van. Például futás közben átgondolunk dolgokat. Előjönnek azok a gondolatok, amik lehet, hogy ülve nem jöttek elő. Szerinte a mozgásból születik az újjáéledő istenkapcsolat. Te hogy érzed, lelkileg is erősödtél?

– Valami végérvényesen átkattant bennem. Régen mindennél fontosabb volt mások véleménye. Hogy mit gondolnak rólam, vajon megfelelek-e az elvárásaiknak, vajon befogadnak-e. Olyannyira ebben éltem, hogy az igazi énem, az, aki valójában vagyok, szép lassan elveszett a felnőtté válás éveit alatt. Olyan döntéseket hoztam, olyan élethelyzetekbe sétáltam bele, amelyek nem voltak önazonosak, csak azt szolgálták, hogy mások elvárásainak megfeleljek. A sport változtatott meg mindent. Visszahozta belőlem az igazi Alexát. Az a fajta fegyelem, amit a mozgás és a rendszeresség megkövetelt, újraépített belülről. A kitartásom olyan szintre emelt, ahol már nem foglalkoztatott azoknak az embereknek a véleménye, akik nem tartoztak az életem három fontos kategóriájába: nem voltak a szeretteim, nem segítettek jobb emberré válni, és nem tartottak ott, ahol én szerettem volna tartani. Ennyi. Egyszerű és felszabadító szabály. És ezzel minden könnyebb lett. A lelkem is. Az elmém is. Egyre csendesebbek lettek a belső hangok, amelyek korábban folyton kérdezték: „Vajon mit gondolnak majd, ha ezt teszem?”, „Mi lesz a véleményük, ha így döntök?” Ezek a hangok szépen elnémultak.

– Egy internetes bejegyzésben arról írsz, hogy a lány, aki mindenáron menekülni akart a sportolás elől és folyamatosan nassolt, végül leküzdötte félelmeit, és olyan szakember vált belőle, aki segít másoknak egészségesen élni. Milyen érzés ez?

– Hiszem, hogy az emberek bizalmát ki kell érdemelni. Nem elég hangzatos szavakkal dobálózni vagy kívülről jónak tűnni, valódi tapasztalat, megélt mélység és kitartó munka kell ahhoz, hogy valaki mások számára hiteles legyen. Úgy érzem, hogy azzal, amin keresztülmentem, ezt a hitelességet és emberséget sikerült megmutatnom. Az emberek érzik, hogy amit mondok, az nem üres tanács, nem tankönyvi idézet, hanem egy fájdalmasan őszinte és kemény küzdelemmel kikövezett úton megszületett tudás, amit ráadásul szakmai tanulmányokkal is alátámasztottam. Amióta nyíltan vállalom az utamat, sokan fordulnak hozzám segítségért. Megindító történetekkel. Egy édesanya, akinek gyermeke elhízott, és a kezdődő cukorbetegség árnyéka lebeg felettük. Nők, akik szeretnék visszanyerni a testüket, önbizalmukat a szülés után. Fiatal lányok, akik

szégyellik a testüket, és emiatt kirekesztve érzik magukat a saját közösségükben. Ezek a történetek nemcsak elérnek hozzám, hanem mélyen meg is érintenek. Mert ismerem ezt az utat. Mert jártam már ott, ahol ők most vannak. És pontosan tudom, milyen érzés, amikor azt hiszed, egyedül vagy, amikor a tested nem a barátod, hanem az ellenségednek tűnik, és amikor minden lépés felfelé menetel egy láthatatlan hegyen. Ezekben a találkozásokban értettem meg igazán: a valódi utam csak most kezdődik. Ami eddig történt, az csupán a bemelegítés volt. Isten nemcsak megerősíteni akart engem, hanem szilárd, rendíthetetlen alapokra is akart helyezni. Mert terve volt velem. Nemcsak az én megmentésem volt a cél, hanem az, hogy mások számára is világítótorony lehessenek a

sötétségben. Hogy azoknak, akik elveszettek érzik magukat, ne csak egy edző legyen, hanem egy érthető, empatikus, hiteles társ az úton. Egy jelzőfény, aki nem azt mondja: „Erre kell menned”, hanem azt: „Gyere, én is ezen az úton járok. Nem vagy egyedül.” Ez egy hatalmas ajándék, és végtelenül hálás vagyok érte. Hálás, hogy nemcsak túléltem mindazt, amin keresztülmentem, hanem eszközzé is válhattam mások épülésében. És talán ez a legszebb része az egész történetnek: hogy egy fájdalmas múltból olyan jövő született, amely másoknak is segít megtalálni a saját fényüket.

– Voltak olyan ismerőseid, akiket a te példád indított el az életmódváltás útján?

– Nem mindenki vágyott olyan mértékű átalakulásra, mint amin én keresztülmentem, de több ismerősöm is kezdett apróbb szokásokat megváltoztatni az életében. Volt olyan kollégám, aki őszintén elmondta, mennyire inspirálónak találja az elhatározásomat, és hogy az én példám segítette őt abban, hogy elinduljon a saját változásának útján. Ezek a visszajelzések mindig megerősítettek abban, hogy amit csinálok, annak értelme van, nemcsak magamért, hanem másokért is. A múltban sokáig olyan emberek társaságát kerestem, akiknek a szeretetét és elfogadását szinte kikönyörögtem. Ma ez teljesen másképp van. Olyan közeg vesz körül, ahol nem kell bizonygatnom semmit. Nem könnyörgésből születnek a kapcsolataim, hanem kölcsönös megbecsülésből és elfogadásból. Ez pedig talán az egyik legnagyobb ajándék, amit az önmagamhoz való visszatérés és az életmódváltás hozott az életembe.

– Ma már azt az Alexandrát látod a tükörben, akit mindig is látni akartál?

– Nem hiszek a tökéletességben, legalábbis emberi szinten nem, de abban igen, hogy létezhet valami, ami ijesztően közel áll hozzá. Az az Alexa, akit ma a tükörben látok, már szinte eléri azt az ideált, amiről régen csak álmodni mertem. Mégis, belül érzem, hogy ez még nem a végállomás. Még mindig ott lobog bennem az tűz, a vágy, hogy tovább formáljam a testem, fejlesszem az elmémet és mélyítsem az önismeretemet. Nemcsak másoknak segítek, hanem közben magamat is folyamatosan építem. Minden projekt, amin dolgozom, minden tanulás, minden újabb kihívás újabb rétegeit fejt fel annak, akivé válni szeretnék. És bár most már nagyon közel érzem magam a céljaimhoz, nem feledem, amit a kezdetekkor megtanultam: az életmódváltás nem sprint, hanem egy élethosszig tartó maraton. Lehet, hogy nem ebben a hónapban, vagy talán nem is ebben az évben érek el minden cél, amit kitűztem magam elé, de ez nem csüggeszt el. Mert tudom, hogy minden egyes nap, minden egyes apró lépés közelebb visz. Nem hajszolom már görcsösen a végét, hanem igyekszem megélni azt, ami most van. Élvezem azt a nyugalmat, amit az ad, hogy már nem mások elvárásainak próbálok megfelelni, hanem a saját értékrendem szerint élek. És közben nem feledem, mennyi könnyet hullajtottam, mennyi csendes imát suttoztam azért, hogy egyszer ez a pillanat természetessé válhasson számomra. Ami ma már a mindennapjaim része, az egykor még elérhetetlen álom volt. Ez az emlékezés tartja életben bennem azt az alázatot, ami újra és újra visszavezet a lényeghez: sosem az számít, milyen gyorsan haladsz, csak az, hogy soha ne állj meg.

A kórházi ágyaktól a szószékig

„...megvallom, az első néhány szolgálat nem volt könnyű, ugyanis nem bírtam sokáig a kórházban tartózkodni. Sokat imádkoztam és kértem Istent, hogy ha akarja, hogy ezt végezzem, akkor adjon erőt a szolgálat végzéséhez, ha pedig nem, akkor mutasson egy másik utat. A 21 év kórházi szolgálat megerősített abban, hogy Isten hívott el erre az útra”.

A mostani riportalanyom a „gyengébb” nem képviselője, de a beszélgetés közben sok olyan „erősséget” is látni véltem, ahol igenis szükség van azokra a „női rejtett erőkre”, amelyekkel Isten a nőt ruházta fel. Márkus-Dakó Éva Judit lévita lelkésznel beszélgettem, aki más pályára készült, majd Isten vezetése alatt kórházlelkész és gyülekezeti lelkész lett belőle, mert Isten erre az útra vezette el és formálta meg.

– Akik téged ismernek, ismerik sokoldalúságodat. Pályafutásod nem lelkési szolgálattal kezdődött, más irányból szólított meg az Úr. Hogyan juttatott erre a pályára?

– Isten útjai kifürkészhetetlenek. Már gyermekként szerettem vallásórára járni, ünnepek alkalmával a templomban szavalni (abban az időben az iskolában még nem volt vallásoktatás, sőt nem is nézték jó szemmel a templomba járást). Amikor megalakult az ifi, oda is nagy lelkesedéssel mentem. Majd a középiskolát befejezve felvételiztem a teológiára, de sajnos sikertelenül. Akkor döntöttem úgy, hogy Nagyváradra megyek vallás-tanár-jogi szakra, de másodév után szakot kellett változtatnom, mert megszüntették a jogi kart, így átmentem a szociális munkás szakra. Még mindig ott volt bennem a vágy, hogy a főiskola után elvégezzem a teológiát is, de hat év főiskola után még öt év a teológián soknak tűnt; mint minden fiatal lánynak, az volt az álomom, hogy férjhez megyek és családot alapítok – így ezt feladtam. De minden másképpen alakult. Az államvizsga után három évet tanítottam Somlyón a középiskolákban, de mivel nem volt végleges az állás, Kémerre helyeztek ki. Ezt nem fogadtam el, mert nem lett volna könnyű megoldani az ingázást. Ekkor jött az ajánlat a kórházi szolgálat végzésére. Megvallom, az első néhány alkalommal nem volt könnyű, ugyanis nem bírtam sokáig a kórházban tartózkodni. Sokat imádkoztam és kértem Istent, hogy ha akarja, hogy ezt végezzem, akkor adjon erőt a szolgálathoz, ha pedig nem, akkor mutasson egy másik utat. A 21 év kórházi szolgálat megerősített abban, hogy Isten hívott el erre az útra. A Covid-járvány megszakította ezt a szolgálatot, és mivel a kórházba már nem járhatok úgy és olyan rendszeresen, mint addig, egy újabb kihívást kaptam, így lettem gyülekezeti lelkész.

– A kórházi szolgálatok alatt nem érezted néha tehernek a betegekkel való segítői munkát?

– Amint már említettem, az első néhány hét nem volt könnyű. Nem a szolgálat okozott nehézséget, hanem a tény, hogy mindig rosszul fog el a kórházban. Attól féltem, nehogy összeesek a kórteremben és még engem kelljen ápolni.

Annak ellenére, hogy nem volt könnyű ez a szolgálat, mert nem tudtam, kihez megyek, mégis áldásos volt, mert tudtam, kivel érkezem. Előfordult, hogy nagyon nehezen indultam el otthonról, mert nem tudtam, milyen állapotban találom a beteget, akihez éppen bemegyek, de Isten mindig adott erőt. Sokszor úgy éreztem, hogy keveset adtam, de sokkal többet kaptam. Azok a hálás tekintetek, a meleg kézfogások, mikor elköszöntem, azt éreztették velem, hogy milyen áldásos ez a szolgálat, és milyen nagy szükségük van rá a betegeknek. Azt kérdezted, hogy nem volt-e teher. Nem, mert amit szeretettel végzel, azt nem érzed tehernek.

– Nőként, szolgálóként melyek voltak eddigi munkád legáldásosabb pillanatai?

– Még a kórházi szolgálati évek alatt volt alkalmam gyülekezetekben is szolgálni egy-

egy lelkész helyettesítése alkalmával. Örömmel vállaltam el ezt, mert segíthettem. Mégis azt a szolgálatot éreztem áldásosnak, amikor egy-egy magányos beteget látogattam meg, az ágya mellett ülve meghallgattam őt, és Isten bátorító szavát tolmácsolhattam neki.

– Több kollégának is feltettem, és most neked is felteszem a kérdést: szolgálattevőként véleményed szerint a mai egyháznak mire kell a legnagyobb gondot fordítania?

– Nem olyan könnyű erre a kérdésre válaszolni. Sok mindennel foglalkozik az egyház, hogy közelebb vigye az Isten ígését az emberekhez, hogy minél többen megismerjék a Megváltó Jézust: bibliaórák, gyermekfoglalkozások, ifjúsági alkalmak. Én mindig a lelkiekre helyeztem a hangsúlyt, és véleményem szerint erre kellene az egyháznak is. Bár sokan azt értékelik és tartják fontosnak, ha a lelkész ügyes menedzser, templomot újít fel, gyülekezeti házat épít, és minél több pénzt hoz az egyház kasszájába. Ne értsen senki félre, ez is jó és szép, de végül már nem marad ideje és energiája a lelki ház építésére. Észre sem vesszük, hogy mennyi a lelki terhet hordozó ember. A mosolygó arcok mély lelki sebeket takarnak.

Lépünk kicsit közelebb Debórához

Előző írásomat azzal a gondolattal zártam, hogy Debóra is egy olyan személyiség, aki-ről nagyon sokat vitatkoztak a történelem folyamán. De ő maga nem vitatkozott, hanem helyette Isten rendjét fenntartva döntött és cselekedett, amikor szükség volt rá. És nő léte mások sem vitatkoztak vele. Azért tartottam fontosnak ezt hangsúlyozni, mert Debóra alakjában egy igazán egyedi bibliai hőst ismerhetünk meg, akinek személyéről, jelleméről és cselekedeteiről az idők folyamán igencsak eltérő vélemények születtek.

Ha ugyanis közelebbről vizsgáljuk a Bírák könyve negyedik és ötödik fejezetét, akkor Debóra alakját négy fontos jellemzővel tudjuk felruházni: próféta, bíra, költő és katonai stratégia. Mindezek együttesen pedig nemcsak egyedivé, hanem igencsak megosztóvá is teszik személyiségét. Hiszen mindannyian tudjuk, hogy a zsidók hagyományosan patriarchátusban éltek, azaz olyan családi és társadalmi berendezkedésben, amelyben a férfi az, aki uralkodó helyzetet foglal el. Ezért nagyon nehéz elképzelni azt még mai szemmel is, hogy egy, az Izsakhár törzséből származó családanya ennyi tisztséget tölthetne be a korabeli apajogú társadalomban. Sokan meg is kérdőjelezték mindezt az idők folyamán, amit személy szerint két fontos okra tudnék visszavezetni:

A CSŐLÁTÁS

Alapvetően egyrészt leminősítjük magunkban a korabeli társadalmakat. Ehhez pedig egy téves kép is szokott társulni, ami talán annak tulajdonítható, hogy napjainkban a patriarchális társadalmak nagyon sarkított módon vannak ábrázolva például a filmművészetben, és emiatt téves sztereotípiák alakulnak ki bennünk. Pedig ha utánanézzünk, hamar világossá válhat, hogy például a korabeli apajogú zsidó társadalomban a nők nem voltak elnyomottak, hanem nagyon is fontos szerepet vállaltak, amiért megbecsülésben volt részük. A nők feladata volt ugyanis a családi légkör megteremtése, a háztartás vezetése, illetve kulcsszerepet játszottak a tudás,

a hagyományok és a szokások átadásában a következő generációk számára. Ezenkívül a vallási életben is fontos szerepet játszottak annak ellenére, hogy a nyilvános szertartásokon nem vehettek részt.

KÖZEL KÉTEZER ÉV KERESZTYÉN HAGYOMÁNYA

Az utóbbi bő száz esztendő társadalmi változásai hatására ma már teljesen természetes kultúránkban a nők egyenjogúságának ténye, azonban nagyon hosszú ideig ez egyáltalán nem volt így. Ahogy a mindennapi életet, úgy a családmódot és a közösségben betöltött szerepeket is a bibliai hagyományok és a Szentírás értelmezése (olykor félreértelmezése) határozták meg. Egy példa erre a sok közül Pál apostol Timóteushoz írt első levelének második fejezete, amelyben az apostol egyrészt a rendszeres imádságra buzdít, másrészt pedig ezt írja: „Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmisséggel! A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben! Mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva. És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett. Mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel.” (1Tim 2,11–15) Ilyen előzmények után nem csodálkozhatunk azon, ha már a korai keresztyénség írói és tanítói is kétségekkel telve vagy allegorikus magyarázatokkal tűzdelve beszéltek Debóra személyéről. Pedig egyedül csak arról nem kellett volna megfélekedni, hogy Debóra és Pál apostol személyét egy több mint ezeréves szakadék választja el egymástól.

LÉPJÜNK KÖZELEBB

Javaslom, hogy nekünk ne legyenek kétségeink, és lépünk kicsit közelebb Debórához...

...a bírához, akinek neve azt jelenti: Méhecske. Lapidót feleségeként neki kellett a háztartást vezetni, neki kellett a családi élethez megfelelő körülményeket megteremteni, gyermekeket nevelni, meggyújtani a szom-

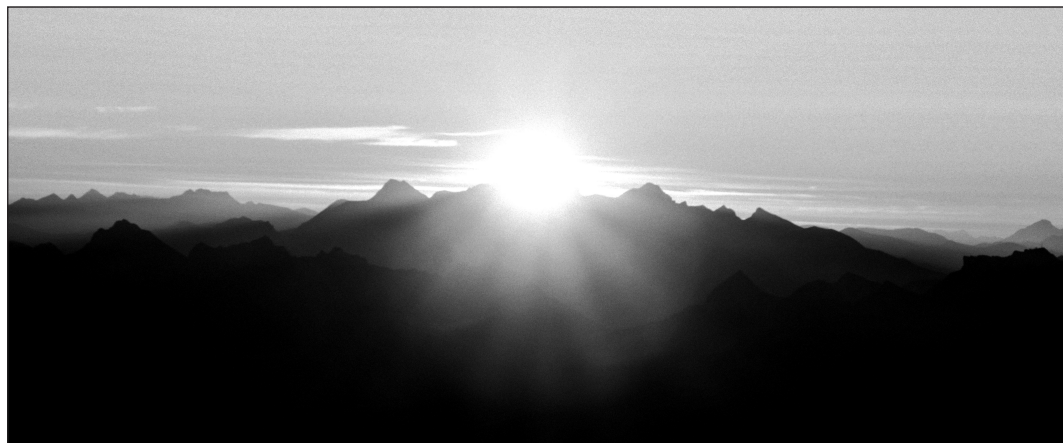
bati gyertyákat, megőrizni a kóserságot. És ennyi minden mellett volt ideje és ereje arra, hogy az Efraim hegyén Debóra pálmája alatt ülve Efraim törzsének minden baját meghallgassa, és bíráként eljárjon a vitás kérdésekben. Ehhez pedig bölcsességre, jó megérzésekre és empátiára is szükség van.

...a prófétahoz. Prófétafént Debóra legfontosabb feladata, hogy Isten útmutatásait, tanácsait közölje. Ezt pedig meg is teszi, amikor húsz év elnyomás és sanyargatás után magához hivatja Bárakot, és közli vele, hogy Naftali és Zebulon törzsének tízezer harcosával a Tábor hegyére kell vonulnia, mert az Úr Kison patakjánál a kezébe adja Siserát, és véget vet Jábin uralmának. Amikor pedig Bárak nem mutat elegendő bátorságot, és azt kéri, hogy Debóra is tartson vele a harcba, akkor azt is megjósolja, hogy így nem egy férfi, hanem egy nő lesz a dicsőség.

...a katonai stratégához. Debóra, mint nő, teljes mértékben ki tudja egészíteni Bárakot, a harcost. A csapatokat ugyanis Bárak vezeti, mert ezt egy nő nem teheti meg. Azonban szükség van Debóra fondorlatára és éleslátására ahhoz, hogy a megfelelő stratégiát lehessen kidolgozni, amely majd sikerre visz. Debóra énekéből megtudjuk, hogy a Kison patak váratlan áradása nemcsak megzavarja Sisera seregét, de hatalmas technikai fölényüket is elveszítik, ugyanis harci szekereik használhatatlanná válnak a sáros-mocsaras területen. A megzavarodott és megszokott stratégiáját alkalmazni képtelen sereget pedig könnyebben le lehet győzni.

...a költőhöz. A Bírák könyve ötödik része, Debóra éneke három dolog miatt is különleges. Egyrészt egy olyan győzelmi ének, amely verses dalban mondja el a csata és annak következményének részleteit. Másrészt talán ez a leghosszabb összefüggő szöveg, amely a Bibliában olvasható, és amelyet egy nő mond el, ad elő. Harmadszor pedig, bár Debóra és Bárak egyaránt hősök voltak népük szemében, történetük akkor is Istenről szól, ahogy azt az ének utolsó gondolatai megvilágítják: „Így veszzenek el minden te ellenséged, Uram! De akik téged szeretnek, tündököljenek, mint a kelő nap az ő erejében!”

Testvéreim, lehet, néha úgy érezzük, hogy magunk, családjunk, népünk helyzete kilátástalan, de épp ezért ne szűnjünk meg hinni és imádkozni. Lehet, néha úgy érezzük, hogy túl sok a feladat, de merjük bátran vállalni, hogy Isten szócsovei legyünk akkor, ha a világ mindenben igyekszik túlharsogni minket. És az is lehet, hogy egyesek vitatkoznak, mások erőfölényt mutatni és elrettenteni akarnak. Mi csak maradjunk meg bátran, mint Debóra, az Úr szeretetében olyanoknak, akik tündökölnének, mint a kelő nap az ő erejében.

Idén is közösségformáló volt a nagytarnai ifjúsági tábor

A Szatmári Ifjúsági Keresztyén Egyesület (SZIKE) idei táborát július 27. és augusztus 2. között rendezték meg Nagytarnán. Az „Egyedül/Együtt?” témájú rendezvényen körülbelül 140 fő vett részt a Szatmári Református Egyházmegyéből és azon kívülről is.

A szobák elfoglalása és a sátrak felépítése után, a tábornyitó istentiszteleten ft. Bogdán Szabolcs János királyhágómelléki püspök prédikációját hallgathattuk meg olyan metaforikus jó tanácsokkal gazdagodva, mint például hogy ne legyünk „tócsák”, amelyekben poshad a víz. Aki Jézusban hisz, „élő víz folyamai áradnak annak belsejéből”. (Jn 7,38)

Ezután kis- és nagycsoportokra osztották a résztvevőket, majd a csapatok megkezdheték önszerveződésüket. A délutáni áhítatot és az első előadást Rácz Ervin Lajos szigetlankai lelkipásztor tartotta. Illés történetén keresztül mutatta be a „magányosan” témát, kitérve a magányosság és az egyedüllét közti különbségre. Vacsora után „Szólj be a papnak!” est következett: a táborozók változatos témákban tehettek fel kérdéseket a négy kiválasztott tiszteletesnek.

A második napon Ádám Zsoltnak, a Királyhágómelléki Református Ifjúsági Szövetség koordinátorának előadásán vehettünk részt, s ez egyben KRISZ-bemutató is volt. Az előadás során feltérképeztük az egyedüllét pozitívumait és negatívumait, s azt a következtetést vontuk le, hogy néha kell egy kis egyedüllét, de a legjobb közösségben lenni. Az ebéd után a nagycsoportok elkészítették zászlóikat, majd tájékozódási vetélkedőn vettek részt. A délutáni áhítatot Ary Dávid teológus testvérünk tartotta; Jézus egyedüllétéről mesélt a negyvennap böjt és az azt

követő megkísértetés alkalmával. A napot a nagycsoportok bemutatkozásával zártuk.

A harmadik napon kirándultunk a Szent Anna-kápolnához. A szabad ég alatt összegyűlve hallgattuk figyelmesen Erdei-Árva István Béla szamoskőrödi és dobrácsapáti lelkipásztor „Veled” című előadását. Az ebéd érkezéséig különböző szabadtéri tevékenységekkel telt az idő, mint például méta, íjászat. A finom táplálék elfogyasztása után újult erővel indultunk vissza az Ecosunhome táborhelyre. Kovács Edmond teológus testvérünk áhítata a testvérlétről szólt, Mózes és Áron történetét véve alapul. Az aznapi vidám esten a csapatok énektudásáé volt a főszerep, több szórakoztató produkciót tekinthettünk meg, s a közönség többször is táncra perdült.

A negyedik napon Ilonczai Zsombor külterki lelkipásztor előadásának köszönhetően megtudhattuk, milyen „Istennel lenni”. A szabadidőben az esti programra készültek a csapatok, a délután hátralevő részében pedig sport és alternatív programokon vehettünk részt: volt foci, röpi, néptánc, társasjáték, sőt FIFA videójáték és mozizás is. A délutáni áhítatot ezúttal Kánya Réka teológus testvérünk tartotta. Illés történetéhez visszatérve fejtette ki, hogy sokszor elvakítanak minket a problémáink, és nem vesszük észre, hogy nem egyedül harcolunk az Isten ügyéért. A vacsora után minden csapatnak be kellett mutatnia egy-egy udvarlási jelenetet két különböző, kalapból húzott témában. A mulatságosnál mulatságosabb produkciókat hatalmas tapssal jutalmazta a közönség.

Az ötödik napon Maior Erneszt szamosmegyeri lelkipásztor tartott előadást az együttlétről a napi ígérés és az előző napok összegzése segítségével. A szabadidő végeztével a csapatok bibliavetélkedőre ültek össze,

s a napi igék alapján kérdésekre válaszoltak, keresztrejtvényt fejtettek, rajzoltak és activityztak is. A heti csapatverseny utolsó előtti próbájának számító vetélkedő után tetoválással kapcsolatos kérdőívet töltöttünk ki. Még aznap este sor került az utolsó próbatételre, a lelkészek, a teológusok és a többi felügyelő parodizálására. Ebben a feladatban a csapatok humorérzékükről és emberismeretükről tehettek tanúságot. A zsűritagoknak ki kellett találniuk, éppen melyik kollégájukat mutatják be a fiatalok a színpadon, miközben egy-egy vicces jeleneten nevetnek. Az est hátralevő részében a tábortűz körül szólt a dicsőítő ének.

Az utolsó napon pakolás közben még részt vettünk a táborzáró istentiszteleten, dr. Király Lajos esperes úr prédikációját hallgattuk meg. Egyetemistákkal való beszélgetéseket idézve, kutatásokkal példázva mutatta be, mit is jelent a magány, az egyedüllét és az együttléttel Istennel. Az alkalmat úrvacsorával zártuk.

A csapatversenyt az Ámen Gang csapata nyerte meg, de a többi három csapat – 3 az 1-ben, Egyenlítő és mind-EGY – is kiválóan teljesített. Persze e versenynek nem a győzelem a célja, hanem a fiatalok közösséggé formálása; többen szereztek barátokat a csapaton belül és azon kívül, és önmagukat is jobban megismertük. A bibliaórák is a fent említett célokat tűzték ki az ige megismerése mellett. Többször is személyes példákat említettünk egy-egy téma megvitatásakor.

Hálásak vagyunk a szervezőknek, az összes hozzájáruló gyülekezetnek és minden egyes lelkes táborlakónak, hogy idén is találkozhattunk Nagytarnán. Izgatottan várjuk a következő alkalmat.

Egyházmegyei ifjúsági tábor az Érmelléken

Isten kegyelméből sikerült ismét megrendezni, több év kihagyás után, az Érmelléki Református Egyházmegye ifjúsági táborát. A Hegyközszentmiklósi Gyógy- és Strandfürdőhöz tartozó vendégház adott helyet a találkozónak, július 21–26. között.

Hétfőn az érkezés és elszállásolás után tepecsmezle következett, majd ebéd után Ádám Zsolt lelkipásztor, KRISZ-koordinátor köszöntötte az egybegyűlteket. Ismertette a KRISZ munkáját, terveit, és csapatépítő játékokkal mutatta be, milyen jó is KRISZ-tagnak lenni. Vacsora után Gecse Éva Malvin tiszteletes asszony tartott műhelyfoglalkozást az ifjak körében megfigyelhető jelenségről, az ún. „bullying”-ről.

Kedden dr. Bodnár Lajos éradonyi lelkész arról beszélt, hogy az egyedüllét is lehet Isten eszköze, és hasznossá is válhat mindannyiunk számára, csak meg kell találnunk a lehetőséget, hogyan fordíthatjuk a javunkra.

Szerdán Szabó Zsolt érmihályfalvi lelkipásztor arra ösztönözte a hallgatóságot, hogy ha Isten Mózes mellé testvért adott segítőül Áron személyében, akkor mindannyiunknak meg kell találnunk azt a testvért, aki segít a feladatunk teljesítésében. Este bemutatták Craciun Richárd Az Úrhoz írt 100 vers című kötetét.

A csütörtök délelőtti előadás megláttatta, hogy Istennel is számolnunk és terveznünk kell, sőt, ha nem tervezünk, Neki akkor is tervei vannak az ifjakkal. Isten csodálatos munkája, hogy a szilágysomlyói egyházmegyéhez tartozó kémeri és Sarmaság-bányatelepi, valamint a bihari egyházközség fiataljai

is ugyanitt táboroztak, s mivel ők is ugyanazt a vezérfonalat kapták, a táborvezetők lehetőségét adták a közös igetanulmányozásra. Az ifjak nagyon könnyen megtalálták a közös hangot egymással.

Délután Erdei Márk gálospetri lelkész tartott áhítatot és előadást, majd a melege való tekintettel különböző vizes játékokkal szórakoztak a fiatalok.

Vacsora után Erdeiné dr. Jacina Marica tiszteletes asszony családorvosként tartott előadást „Testünk a lélek temploma – döntéseink az egészségről. Megéri-e a káros szokásoknak engedni?” címmel. A fiatalok nagy érdeklődéssel hallgatták. Szó volt arról, hogy mennyire oda kell figyelni a testi egészségre, hiszen testünk a Szentlélek temploma, s hogy mennyire könnyen rabjává válhat az ember egy ártatlannak tűnő italnak vagy éppen szókáknak. Végül a fiatalok által megfogalmazott kérdésekre is válaszolt a doktornő.

Pénteken Törő Attila Miklós bályoki tiszteletes beszélt arról, hogy együtt Istennel, Krisztussal, a hétköznapiakba visszatérve vin-

nünk kell a jó hírt, és szolgálatba állva másokat is meg kell szólítanunk. A délután közös úrvacsorázással ért véget a táborlakók számára. Este tábortűz mellett gyűltek össze a fiatalok, és hosszúra nyúló beszélgetés következett.

Szombat reggel nt. Bara László esperes, bihardiőszegi lelkipásztor áhítata zárta az egész hetes együttlétet. Szabadidejükben az ifjak élvezhették a Hegyközszentmiklósi Gyógy- és Strandfürdő vendégszeretétét, a medencék gyógyító, felüdítő hatását.

A búcsúzásakor és az azelőtt kapott visszajelzések alapján a fiatalok örültek annak, hogy jelentkeztek a táborba. A tanításokat szívükbe zárva indultak haza, hogy a maguk helyén, gyülekezeteikbe visszatérve hirdessék az Úr szeretetét, amelyet még több fiatal átélhet az ő bizonyoságtételük révén.

Köszönet illeti a gyülekezeteket, lelkipásztorokat, akik meghirdették a tábor és megszervezték az ifjak részvételét, valamint az érmelléki teológiai hallgatókat, akik énekel, gitárkísérettel, áhítattal szolgáltak.

GECSÉ TAMÁS

Együtt keresték az élet nagy kérdéseire a válaszokat

Idén nyáron is megrendezték a Nagykárolyi Református Egyházmegye ifjúsági táborát, július 7–11. között. Szatmár megye különböző településeiről 85 tinédzser érkezett a Bihar megyei Hármaspatakra, hogy együtt keressék a válaszokat az élet nagy kérdéseire.

A tábor idei központi gondolatát az élet öt alapkérdése ihlette: az élet értelme, a vágyak vonzása, az identitás, a megelégedés és a reménység. Ezeket a témákat dolgozták fel előadásokon, kiscsoportos beszélgetéseken, áhítatokon és közös programokon.

Többek között Bán Alpár, Vékony Roland, Mike Pál, Visky István, Oláh Krisztián hasznos gondolatait hallgathatták meg a résztvevők. Az áhítatokon Tolnay István, Csürös Róbert, Pataki Levente, Bencze-Kádár Orsolya és Bogdán Szabolcs János igehirdetése nyújtott lelki feltöltődést. A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Ifjúsági Szövetségének munkáját hétfő dél-

után Ádám Zsolt ifjúsági lelkész mutatta be a táborozóknak.

A fiataloknak lehetőségük adódott a közös éneklésre, kiscsoportos beszélgetésekre, szabadtéri játékokra, filmnézésre, sportolásra, vetélkedőre és imasétára. Csütörtök este pedig a jó hangulatról az ákosi The One Way ifjúsági zenekar dicsőítő énekei gondoskodtak.

A tábor célja az volt, hogy a fiatalok ne csak jól érezzék magukat, hanem hitükben is megerősödjének, közösségben fejlődjenek,

és később aktív tagjai lehessenek saját gyülekezeteiknek. „Ha nem foglalkozunk az ifjakkal, akkor később nem lesznek felnőttek a gyülekezetben. Mindenképp szükségesek ezek a programok. Szeretnénk tanítani a fiatalokat. Szeretnénk őket Istenhez vezetni. Ezt nem lehet túl korán elkezdni. Az év során egyházmegyei ifinapot, ifitábort, ifjúsági csendes napot és bibliaismereti vetélkedőt szervezünk számukra. Szinte minden évszakra jut egy-egy program, amelyre minden gyülekezet ifjúságát várjuk. Jó az, hogy ilyen alkalmakkor találkozhatnak egymással, és másokkal is megismerkedhetnek” – fogalmazott Gál Krisztián Rudolf ifjúsági előadó.

A tábor fő támogatója a Nagykárolyi Református Egyházmegye, de több gyülekezet is hozzájárult az eseményhez alapanyagokkal, eszközökkel vagy anyagi támogatással. A szervezők ezúton is hálás köszönetet mondanak minden jó szándékú támogatóknak.

SEBESTYÉN ELEK ELŐD

Mozaikképek az érseléndi és a jankafalvai gyülekezetek életéből

Követőtábor címmel tartották idén a vakációs bibliahetet Érselénden, július 21–27. között. A kicsi gyülekezetben naponta több mint húsz gyermek ismerkedett a követendő bibliai ifjakkal, s a tanítás mellett játék és kézimunka is tarkította a hetet. Köszönet a gyülekezet asszonyainak a sok finom ételért, az adakozóknak pedig a gazdagon kapott adományokért. A tanításban, a kézimunkák és játékok lebonyolításában idén is a jankafalvi IKE-sek nyújtottak segítséget. Vasárnap most is előadtuk a gyerekekkel a héten tanultakat, így a gyülekezet is képet alkothatott a bibliahéten történekről, majd az ünnepi istentiszteletet egy kis szeretetvendégséggel zártuk. Augusztus 2-án pedig gyülekezeti kirándulásra indultunk Tokajba. Az élménydús nap során először sétáltunk a történelmi belvárosban, majd kisvonaton bejártuk az egész települést, hajóval pedig a Tiszát és a Bodrogot. Tokajból átmentünk Tarcalra és felmáshozunk az áldó Krisztus-szoborhoz, ahonnan szépséges látvány tárult elénk, végül a napot Tállyán, Hollókői Mihály pincészeténél zártuk egy bőséges vacsorával és borkóstolással.

Jankafalván épp fordítva történtek a dolgok. Ott először, augusztus 9-én, a gyülekezeti kirándulásra került sor Szilvásváradra.

Kisvasúton felmentünk a Szalajka-völgybe, visszafelé pedig sétáltunk és megcsodáltuk a Bükki Nemzeti Park szépségeit. Ha már ott jártunk, akkor megtekintettük a híres lipicai ménest és a kocsimúzeumot is, majd Egerbe vettük utunkat, s a Szépasszony-völgyben egy estebédet fogyasztottunk élő cigányzene kíséretében. A vakációs bibliahét ezután következett, augusztus 11–17. között. Vízlelek volt a téma, és Mózes életét, illetve Izráel népének vándorlását követhették nap mint nap a gyerekek. Naponta átlag 65 gyermek és fiatal gyűlt össze a templom hűvösében énekelni, imádkozni, bibliai történeteket hallani, kint az udvaron pedig játszani,

kézműveskedni. A nyári hőség próbára tett bennünket, de szerencsére ügyes nőtőzet-ségi tagok és anyukák minden nap gondoskodtak a frissítő ételekről és innivalóról. Itt is bőségesen kaptunk adományokat a szülőtől és egyháztárgoktól. Vasárnap délelőtt a tele templomban mesélték el a gyerekek a hét történeteit, majd a templomudvaron egy szerény szeretetvendégség zárta a bibliahetet.

Mindkét gyülekezetben a kirándulást a Communitas Alapítvány, a bibliahetet pedig a Bethlen Gábor alapítvány támogatta. Köszönet a támogatásért nekik, Istennek pedig hála gyülekezeteink gazdag nyaráért.

JAKÓ SÁNDOR ZSIGMOND

Szamoskóródi és dobrácsapáti gyerekek a Követőtáborban

Az idei ökumenikus vakációs bibliahetet augusztus 11–15. között tartottuk meg, Isten kegyelméből. Minden évben nagy lelkesedéssel érkeznek a gyerekek és fiatalok, s nem volt ez másképp az idén sem.

Az első napon még álmos szemmel érkeztek a gyerekek a reggel 10 órakor kezdődő alkalomra. Ekkor még megmutatkozott rajtuk a távolságtartó idegenség érzése. Azonban hamar feloldódtak a játékok, énekek, jókedvű beszélgetések és a közös falatozások szeretetteljes légkörében. Az együtt töltött idő öröme jól mérhető azzal, hogy első nap még kicsit kelletlenül jöttek, de utána már sokan alig bírták kivárni, hogy jöhessenek.

Köszönet illeti a Királyhágómelléki Református Egyházkerület szakembereit, akik ebben az évben is egy jól átgondolt, könnyen követhető, áldásokat közvetítő, tartalmas programot készítettek elő. Így tanulhattak a gyerekek a példaadó élet gazdagságáról, amely a beszédben, magavise-

letben, szeretetben, hitben és tiszta életben mutatkozik meg.

Nemcsak tanítottuk és tanultuk a példaadást, hanem gyakoroltuk is a gyülekezet közösségében. A szülők és a gyülekezet tagjai minden jóval elhalmozták a táborozó gyerekeket. Került az asztalra szendvics, dinnye, üdítő, különböző édességek, és utolsó nap pizza, majd desszertként fagylalt. A válásórás korból kinőtt fiataljaink, a tiszteletes asszony vezetésével, példaértékű odaadással segítették a kicsiket, szolgálták fel az enni- és innivalókat, és minden foglalkozás végén gyönyörű rendet varázsoltak a gyülekezeti teremben. Áldja meg az Úr gazdagon a felnőttek és fiatalok tiszta szívű szolgálatát!

Az ígéből azt tanuljuk, hogy „ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal.” (1Jn 3,18) Ezt igyekeztünk gyakorolni a gyerekek között az idei bibliahéten, és úgy érzem, hogy Isten megáldotta a szolgálatunkat. Ebben erősít meg az a képeslap, amelyet az egyik kislány készített

a következő üzenettel: „Nagyon szeretem, ahogy tanít minket, sokat szórakozunk, de tanulunk is, és új barátokat szerzünk.”

Hálát adunk Istennek ezért az áldott hétért, amelyben kicsik és nagyok együtt tapasztalhatták meg az ő szeretetét. Imádkozunk azért, hogy mindaz, amit tanultunk és gyakoroltunk, gyümölcsöt teremjen a gyerekek és a gyülekezet életében.

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Pezsgő város, papa-baba keresztelő és zengő ének

Egy párizsi szolgálat története

A Franciaországi Magyar Protestáns Református Egyház meghívásának köszönhetően egy feledhetetlen hétvégét tölthettünk el a feleségemmel együtt Párizsban július 4–7. között.

Mindössze néhány napot tartózkodtunk Párizsban, de azok igazán mozgalmasak voltak. Hálás vagyok, hogy Isten rendelt mellénk olyan szerető szívű barátokat, akik elkalauzoltak minket a város legemblematikusabb helyszíneire. Bár mindenhova nem jutottunk el, nem tudom, nélkülük mi lett volna velünk.

Abban a kiváltságos helyzetben voltunk, hogy barátaink autóval jöttek értünk a repülőtérre, így nem ismerhettük meg Párizs híresen zsúfolt tömegközlekedését. Hála Istennek. Azonban az utak sem voltak egyáltalán szelők. Jó barátunk profi sofőrként otthonosan mozgott a számunkra félelmetes tumultusban, és közben elmondta, hogy Párizsban annak van elsőbbsége, akinek megadják.

VÁROSNÉZÉS

Rövid pihenő után péntek este már az Eiffel-toronymnál voltunk. Tömegre és multikulturalitásra számítottam. Megkaptam mindkettőt. Kezdetben a falusi nyugalomhoz szokott lelkem nem igazán találta helyét ebben a kaotikusnak tűnő világban. Aztán valahogy mégiscsak magamhoz tértem. A torony látványa nem volt mindennapi, ahogyan az azt körülvevő tömeg sem. A fotózkodó és bámészkodó emberseregben lépten-nyomon utcai árusokba botlottunk. A földre terített lepedőkről emléktárgyakat árultak. A terítők szélére fogantyúk voltak varrva, hogy szük-

ség esetén gyorsan felkaphassák az árut és fussanak vele. Úgy láttam őket, mint akik az életükért küzdenek egy számukra is idegen világban.

Már éjjel is elmúlt, mire eljutottunk a Champs-Élysées sugárútra. A késői órában a tömeg nem fogyott, hanem gyűlt. Sétáltunk a széles és szépen kivilágított járdán. Az éttermek, italozók kicsi asztalokkal, meghitt teraszokkal teremtették meg a sanzon légkört. A kirakatokban neves márkák termékei csábították az arra járókat. Sokan kézen fogva sétáltak, és látszott rajtuk, hogy magukba akarják szívni a hely romantikáját.

A SZÍNFALAK MÖGÖTT

A látvány, a hangulat, az érzéki örömök sodrásában szinte észrevehetetlenül húzódtak meg a sarokban a kéregetők. Az édesanya, aki egy takarón osztozott a gyerekével. A szakadt drogos, aki talán nem is tudta, hogy merre jár. Valaki a járda közepén feküdt, a teste le volt takarva egy arab világot idéző ruhadarabbal. Csak egy kéz nyúlt ki a ruha alól, és egy poharat tartott. Az embertömeg úgy vált ketté előtte, mint a víz a folyó közepén lévő kis szigetnél. Mi is úsztunk az árral. Úgy tűnt, itt ez a természetes. Miért takarta el teljesen magát? Talán megalázónak érezte a kéregetést, és elbújt a lenéző tekintetek elől. Az is lehet, hogy egy élettelen test volt letakarva, s a pohárra már rámeredt a kéz. Nem tudom, és nem is fogom megtudni soha. De azt igen, hogy akkor nagyon sokan voltunk a pap és a lévita szerepében, akik magukra hagyták az út szélén fekvő szerencsétlent. Azt hiszem, hogy az érzéki örömeket űző ember könnyen szívtelelné válik. És egy szívtelen világban a közöny természetes.

AZ ISTENTISZTELET

Vasárnap délután volt az istentisztelet a Saint-Esprit (Szentlélek) protestáns templom kistermében. Öröm volt látni, hogy a helyiség teljesen megtelt, sőt volt, akinek ülőhely sem jutott. Különleges istentisztelet volt ez nekem. Nemcsak azért, mert még nem szolgáltam Párizsban, hanem azért is, mert addig még nem kereszteltem felnőttet. Az istentisztelet keresztelővel kezdődött, amikor is a Szentháromság Isten közösségébe befogadást nyert Arnau és kislánya, Viktor. Az édesapa és a kislánya tiszta tekintettel fogadták Isten ölelésének szent jegyét. Arnau francia nyelven beszélt, de a fogadalmi szöveget megtanulta magyar nyelven, ami igen dicséretes. Isten áldja őket, és legyen hitük gyümölcsöző!

Az istentisztelet egyik legkellemesebb meglepetése a közös ének volt. Megvallom

őszintén, arra számítottam, hogy én majd énekelek, és a gyülekezet utánam mormolja az énekeket. Nem így történt. Az ének nemcsak szépen szólt, de zengett, magasba szállt, lelkesített is. Öröm volt együtt énekelni a gyülekezettel.

ÖSSZETARTOZUNK

Többször is mondtam már, hogy szeretem a gyerekhangot az istentiszteleten. Az ő hangjukban a jövő ígérete szólal meg. Isten ezúttal nem takarékoskodott ezzel az áldásával. Sok gyerek volt jelen, és ennek köszönhetően nyüzsgés is volt bőven. De ez nem zavarta az ígére szomjazókat, akik csillogó tekintettel, befogadó lélekkel hallgatták az igehirdetést. Amikor az istentisztelet végén felcsendült a magyar himnusz, szavakba nem foglalható érzés volt sokunkban: összetartozunk.

A szeretetvendégségen sok kedves emberrel ismerkedtünk meg. Pár perc erejéig néhány élettörténetbe is betekintést kaptunk. Jó volt megtapasztalni, hogy bár addig még nem találkoztunk, mégsem voltunk idegenek egymás számára. Életre szóló élmény volt ott szolgálni. Isten áldja meg a gyülekezet minden tagját!

A nap végén még körbesétáltuk és megcsodáltuk a Notre-Dame székesegyházat, amelynek a felújítása még most is tart.

Hálával és örömmel gondolunk vissza a párizsi hétvégénkre. Áldja meg az Úr mindazokat, akik feledhetetlenné tették az ott-tartózkodásunkat! „Hálát adok neked, Uram, a népek között, és zengedezek neked a nemzettek között” (Zsolt 57,10)

Egyházmegyei nőszövetségi konferencia Asszonyvásárán

Az Érmelléki Református Egyházmegye Nőszövetségének nyári konferenciáját július 20-án, Asszonyvásárán tartották meg. Az egyházmegye 14 gyülekezetéből mintegy száz asszonytestvér gyűlt össze.

A nyitó áhítatot Ledánné Joó Katalin szent-jobbi lelkész nő tartotta a 2Tim 3,1–5.8.9 versei alapján: „Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől.” (2Tim 3,5) Pál apostolhoz hasonlóan feltette a kérdéseket: van-e igaz kegyességünk, vagy csak látszatkegyesség; hitelesek vagyunk-e, vagy csak népszerűsködők? Merjük bátran szolgálni az Urat, mert a Lélek ereje megvéd az utolsó idők kísértéseitől és ámitóitól.

A megjelenteket a házigazda szerepében Bodnár Lajos beszolgáló lelkipásztor köszöntötte, majd Bara László esperes, bihariószegi lelkipásztor háláját fejezte ki az

asszonyvásáriaknak azért, hogy – kis gyülekezet lévén – elvállalták a rendezvény megtartását.

Az Érmelléki Református Egyházmegye Nőszövetségének nevében Orosz Márta Etlaka elnök, érbogyoszlói lelkipásztor üdvözölte a nőtestvéreket.

A találkozó előadását dr. Simon-Szabó Malvin családorvos, érkörtvélyesi lelkész-

feleség tartotta, „A nőknél változókorban megjelenő daganatos megbetegedések és megelőzésük” címmel. Mint háziorvos fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy figyeljük a jeleket és forduljunk azonnal orvoshoz, ne az interneten vagy a szomszédnál keressük a diagnózist vagy a kezelési módszereket.

Az egybegyűltek egy súlyos balesetből felgyógyult szentjobbi nőtestvér bizonyosságtételét, valamint egy szentjobbi és egy érbogyoszlói asszony által elmondott verset is meghallgathattak. Utána emléklapot vehettek át a részt vevő 14 gyülekezet: Tóti, Szentjobb, Szalacs, Nagykágya, Jankafalva, Értarcsa, Érselénd, Érmihályfalva, Érkörtvélyes, Érbogyoszló, Éradony, Bihardiószeg, Bályok, Asszonyvására nőszövetségének képviselői.

A találkozó a helyi művelődési házban tartott szeretetvendégséggel zárult.

OROSZI KÁLMÁN

FRICSKA

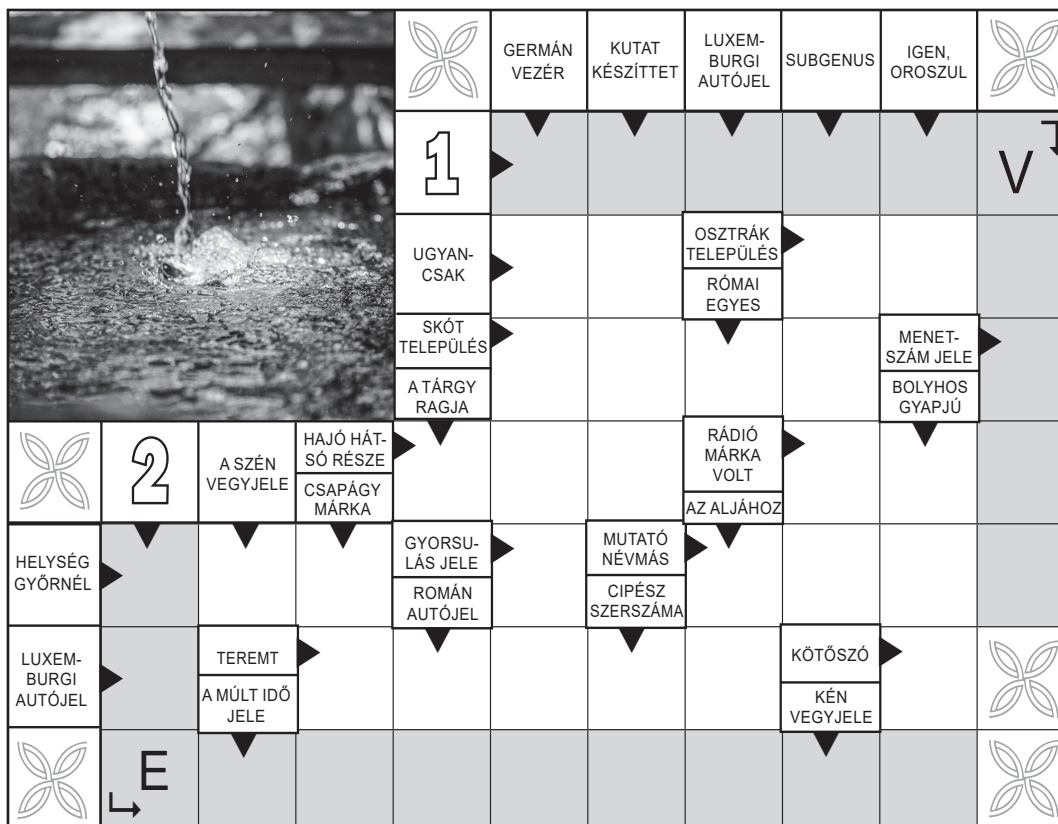
Mibe kerül neked a hited?

Két egyetemi hallgató került egy kollégiumi szobába. Az egyik rendszeresen járt temp-lomba, a másik élsportoló volt, aki nem gya-korolta a hitét.

Egy év elteltével az atléta megkérdezte spiccesen hazabotorkáló társát:

– Mondd, tulajdonképpen mibe kerül neked a hited?

– Hogyhogy mibe? Nem értem a kérdést.
– Tudod, én, ahhoz, hogy magasabbra ugorhassak néhány centivel, több órát edzem naponta. Téged sohasem látlak imádkozni, vasárnap eltűnsz egy órára, néha meg akarsz téríteni, de hétfőtől szombatig ugyanúgy élsz, mint bárki a kollégiumban: iszol, nőzöl, bagózol. Nekem néhány centiért mindezt meg kell tagadnom. Nem gondolod, hogy igen olcsó a te vallásoskodásod?

Segítségre van szüksége vagy segíteni szeretne?

TELEFONOS SZERETETSZOLGÁLAT
0265 55 55 55

Kolozsvár • 2009
Marosvásárhely • 2011
Nagyvárad • 2021

www.telsz.ro
office@telsz.ro
telsz

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

 www.facebook.com/harangszo

Felölös szerkesztő: Erdei-Árva István Béla. Tördölös szerkesztő: Petrikó Ildikó. Hírszerkesztő: Varga Tamás Sándor. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Gheeta-Szabó József Levente, Fábíán Tibor, Jakó Sándor Zsigmond, Tótos Beáta, Varga Botond, Wagner Erik. Rovatszerkesztő: Boga Miklós, Csúry István, Kánya Zsolt Ántal, Póti Eduárd-János. Szerkesztőségünk postacím: Nagyvárad (Oradea), Sulyok István utca 9. szám, Bihar megye, irányítószám: 410202. Telefonszámaink: 0765-926.002, 0259-435.386. E-mail: harangszo.ujasg@gmail.com Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszo.ujasg.wordpress.com. Készült a Királyhágomelléki Református Egyházkerület Szeñci Kértész Ábrahám Nyomdájában. Felölös vezetó: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkesí hivatalkon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kézirátokat nem örtünk meg és nem küldünk vissza.